

Кінець зміни
Стівен Кінг

Трилогія Білла Ходжеса #3

Фінальний роман трилогії про детектива Білла Ходжеса, чиї розслідування в «Містері Мерседесі» і «Що впало, те пропало» пов'язані з містичною особистістю комп'ютерника вбивці Брейді Хартсфілда. Під загрозою опиняються підлітки, які колись були врятовані детективом від вибуху на концерті. Але ж знешкоджений Містер Мерседес перебуває у лікарні... Чий таємничий голос нашіптує страшні слова, після яких жити несила? Білл Ходжес шукає відповідь на це запитання, а наввипередки з ним іде невблаганна смерть...

Стівен Кінг

Кінець зміни

Обережно! Ненормативна лексика!

Книжка є художнім твором, тож усі згадки про історичні події, справжніх осіб чи місця не є правдивими. Решта імен, місць і подій є плодом авторської фантазії, і будь-яка їх подібність до дійсних осіб – живих чи мертвих – і подій є суто випадковою.

Присвячується Томасові Гаррісу

Знайди мені зброю

На ствол чи два

Візьму собі зброю

Я стрілятиму не боюсь

Знаєш краще не жити ніж

Співати цей самогубчий блюз

Cross Canadian Ragweed[1 – Американська альтернативна рок-група (1994–2010). – Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.]

10 квітня 2009 року

Мартіна Стовер

Перед світанком завжди найтемніше.

Ця бородата мудрість спала на думку Робові Мартіну, поки він вів свою «швидку допомогу» Верхньою Мальборо на базу, розташовану на Пожежній, 3. Водію видалося, що той, хто це придумав, справді дещо тямив: вдосвіта стояла така темінь, як у бабака в дупі, а ранок уже не за горою.

Проте світанок великого світла також не обіцяв, навіть наставши; ранок був, так би мовити, похмільний. У повітрі стояв тяжкий туман і відгонив поблизьким озером – аж ніяк не одним з Великих американських. На додачу до цих принад почала сіятися дрібна холодна мжичка. Роб перемкнув склоочисники з середнього на повільний режим. Попереду, вже недалеко, в імлі замаячили дві впізнавані жовті дуги.

– Золоті цицьки Америки! – вигукнув Джейсон Репсіс з переднього сидіння. Роб за п'ятнадцять років попрацював уже з багатьма лікарями «швидкої» на виїздах, і Джейс Репсіс був найкращим з них: веселий і невимушений, коли нічого не відбувається, він моментально зосереджувався і діяв рішуче й холоднокровно, коли щось відбувалося. А зараз він радісно репетував: – Нас треба годувати! Благослови, Боже, капіталізм! Ануну, під'їжджай!

– А ти впевнений? – спитав Роб. – Після отого наочного посібника з наслідків цієї фігні, якого ми щойно бачили?

Поверталися вони після виїзду в один з отих здоровенних «макбудинків», що на Цукрових гірках: звідти такий собі Гарлі Гейлен зателефонував на 911, скаржачись на страшні болі в грудях. Він, побачили медики, лежав на дивані в кімнаті, яка серед багатіїв, без сумніву, вважається великою. Чоловік нагадував викинутого на берег кита в блакитній шовковій піжамі. Над ним схилилася дружина, боячись, що той осьось дасть дуба...

– «Макдон», «Макдон»! – не вгавав Джейсон: він аж співав, підстрибуючи на сидінні. Від суворого й упевненого професіонала, який щойно вимірював тиск і пульс містерові Гейлену, не залишилося й сліду (Роб у той час стояв поруч, тримаючи наготові аптечку з усім потрібним для штучного дихання і серцевими ліками). Білявий чуб падав Репсісові на очі, і лікар скидався на чотирнадцятирічного підлітка-переростка. – Та під'їжджай, кажу! Роб заїхав на парковку. Він і собі б ум'яв булочку з сосискою і, мабуть, один з їхніх товстих буруватих дерунів, великий, як запечений язик бізона.

На під'їзді стояла невелика черга з машин. Роб примостив свою в кінець.

– Але то в мужика ж насправді не серце схопило, – зауважив Джейсон. – Він просто мексиканської хавки об'ївся. Навіть до лікарні відмовився їхати, еге?

Таки відмовився, було. Після того як кілька разів пролунала потужна відрижка і трубний звук із нижчої ділянки, що дало жінці безсумнівні підстави усунутися від дивана на кухню, містер Гейлен сів і сказав, що йому значно краще і що ні, немає потреби везти його до лікарні імені Кайнера. Роб і Джейсон теж вважали, що не треба, послуховавши переказ того, що містер Гейлен з'їв звечора в «Tijuana Rose». Пульс у чоловіка був сильний, хоча тиск не дуже певний – але, мабуть, він у нього такий уже не перший рік, а наразі ситуація стабільна. Автоматичний зовнішній дефібрилятор так і лишився лежати в Робовій полотняній торбі.

– Хочу два яечні макмафіни і два деруни! – оголосив Джейсон. – І каву чорну. А, дерунів тільки не два, а хай би три.

Роб усе думав про Гейлена:

– Цього разу в нього було нетравлення, але доволі скоро на нього чекає вже серйозне... Інфаркт – як той грім серед неба. Скільки, як ти гадаєш, він тягне? Триста фунтів?[2 – Близько 136 кг.] Триста п'ятдесят?[3 – 158 кг.]

– Триста двадцять п'ять[4 – 148 кг.] мінімум, – відказав Джейсон. – І годі псувати мені апетит!

Роб махнув рукою в бік золотих дуг, що здіймалися з приозерного туману:

– Оця та інші подібні обжирайлівки – половина того лиха, що коїться з Америкою. Як медик, ти ж це, напевне, знаєш. А що істи зібрався? Це ти за одним махом дев'яност калорій зжереш, старий. Ще ковбаси додай до збочень оцих яечних – і прямим ходом ідеш до трьохсот фунтів.

– А сам що істимеш, докторе Здоров'я?

– Булочку із сосискою. Може, дві... Джейсон поплескав його по плечу:

– Молодець!

Черга просувалася. Від віконечка їх відділяли лише дві машини, коли раптом заревло радіо під комп'ютером, вбудованим у приладову панель. Зазвичай диспетчери говорять спокійно, чітко, по-діловому – а ця поводитися наче крикливий радіо-діджей, який обпився «ред була»:

– Усім «швидким допомагаю» і пожежним машинам! У нас НС! Повторюю, НС! Усім «швидким допомагаю» і пожежним машинам – це першочерговий виклик! НС. Надзвичайна ситуація, з масовими жертвами.

Роб і Джейсон презирнулися. Аварія потяга чи літака, вибух, теракт? Це мало б бути щось із цих чотирьох варіантів.

– Локалізація – центр міста, Мальборо-стрит. Повторюю: центр, Мальборо-стрит. Знову повторюю: НС, імовірно з численними загиблими. Діяти обережно. У Роба Мартіна стисло шлунок. Ніхто ніколи не застерігає діяти обережно, коли йдеться про місце аварії чи вибух газу. Отже, залишається терористичний акт, який, можливо, ще триває.

Диспетчерка повторювала те саме повідомлення. Джейсон увімкнув мигалку і сирену, а Роб крутнув кермо і, зачепивши бампер передньої машини, вивів масивну «швидку» на доріжку, яка проходила навколо «Макдональдса». До центру лише дев'ять кварталів, але якщо там усе прострілюють із «калашів» бойовики «АльКаїди», то відстрілюватися їм випадає хіба що з вірного зовнішнього дефібрилятора.

Джейсон схопив мікрофон:

– Прийнято, диспетчере! Це номер 23 з Пожежної, 3.

Орієнтовний час прибуття – шість хвилин.

Загули сирени й з інших куточків міста, але за звуком Роб помітив, що їхня машина найближча до місця пригоди. У повітря просочувалося сіряве, чавунне світло, і, коли вони від'їхали від «Макдональдса» на Верхній Мальборо-стрит, їм назустріч викотилася машина, немов виплетена з сірого туману, – великий седан із пом'ятим капотом й іржавими ґратками радіатора. Якусь мить два промені її потужних фар були спрямовані просто на них. Роб стукнув по клаксону й звернув убік. Машина – начебто «мерседес», хоча важко було сказати точно – метнулася на свою смугу, і за мить вогники її задніх фар уже тьмяно віддалялися в туман.

– Господи Ісусе – близько ж як! – відітхнув Джейсон. – Ти, мабуть, номер не розібрав?

– Ні... – У Роба серце калатало так, що він відчував власний пульс усім горлом. – Я був зайнятий, наші життя рятував. Слухай, а які зараз можуть бути в центрі масові жертви?! Ще ж і чорти навулачки не билися. Усе, напевне, зачинено.

– Може, автобус перекинувся...

– Наступна спроба! Вони тільки о шостій ходити починають.

Сирени. Кругом, звідусюди сирени, сходяться в один рев – так цятки на екрані радара сходяться в одну. Повз промчала поліцейська машина, але, наскільки міг зрозуміти Роб, вони все одно залишалися попереду всіх решти «швидких» і пожежних.

Отже, маємо шанс спіймати кулю чи гранату шаленого араба під крик «Аллах акбар!» Яка приемність, подумав Роб.

Але робота є робота, тож він завернув угору крутим узвозом до головних адміністративних будівель міста і потворної глядацької зали, куди колись ходив на вибори – доки не переїхав за місто.

– Гальмуй!! – закричав Джейсон. – Йоксель, Роббі, ГАЛЬМУЙ!

На них із туману сунули десятки людей – дехто мчав під гору і не міг зупинитися. Дехто кричав. Один чоловік упав, перекинувся, підскочив і побіг далі; з-під його куртки теліпався «хвіст» незаправленої сорочки. Роб побачив жінку з розбитим носом, закривавленими нижче коліна ногами й без черевика. Він панічно зупинив машину: «швидка» смикнулася, і незакріплене

барахло полетіло на всі боки. Ліки, пляшки для крапельниць, пачки з голками з незамкнених шафок – порушення інструкції! – перетворилися на снаряди. Ноші, якими вони не стали виносити містера Гейлена, бухнули об стіну. Якийсь стетоскоп знайшов дірочку – вилетів наперед, врізався в лобове скло і впав посеред приладової панелі.

– Повзімо, – сказав Джейсон. – Тихенько, поповзом, добре? Давай не погіршувати.

Роб ледь-ледь тиснув на газ і рухався узвозом далі вже зі швидкістю пішохода. А люди все йшли і йшли – здається, сотні народу, дехто у крові, більшість – без помітних травм, і всі на смерть перелякані. Джейсон опустил вікно і висунувся.

– Що тут коїться? Хто-небудь, скажіть, що тут таке?!

Від натовпу відділився задиханий, червоний чоловік:

– Там машина! Проїхала крізь юрбу, як газонокосарка. Цей маніяк йобнутий ледь мене не збив. Не знаю, скількох він переїхав. Ми там усі були в загороді, мов ті свині, – там стовпчики поставили, щоб чергу рівняти. Він спеціально... І вони там лежать, як... як, не знаю, ляльки закривавлені... Бачив – четверо точно мертві. Напевно, їх там більше...

Чоловік рушив далі. Уже не побіг – пошкандибав, немовби вичерпавши свій адреналін. Джейсон відстібнувся, висунувся у вікно і крикнув йому вслід:

– А колір ви помітили? Яка машина була? Чоловік, блідий і змучений, озирнувся:

– Сіра. Здорова і сіра.

Джейсон опутився на сидіння і поглянув на Роба. Жоден з них не промовив уголос того, що подумав: саме з нею вони мало не зіткнулися на виїзді з «Макдональдса». І на рилі в неї була зовсім не іржа...

– Давай, Роббі. Про бардак позаду потім подумаємо.

Вези нас на місце, тільки не збий нікого, добре?

– Гаразд.

Коли Роб приїхав на паркінг, паніка вже потроху вщухала. Дехто залишав місце пригоди звичайним кроком, хтось намагався допомогти постраждалим від сірої машини; декілька ідіотів, які бувають у кожній юрбі, фотографували й фільмували все навколо на телефони. Мабуть, хочуть прославитися на весь YouTube, подумав Роб. Хромовані стовпчики разом із натягнутою на них стрічкою з жовтим написом «Проходу немає» валялися на тротуарі. Поліцейська машина, яка їх обігнала, стояла близько до будівлі, поряд зі спальним мішком, з якого стирчала тонка бліда рука. Упоперек мішка лежав чоловік, а навколо стояла велика кривава калюжа. Поліцейський махнув «швидкій» рукою: мовляв, проїжджайте вперед, – і рука в русі, у світлі синьої мигалки, теж наче мигтіла й тремтіла.

Роб схопив мобільний інформаційний термінал і вийшов з машини, а Джейсон тим часом оббіг машину й відчинив задні двері. Він із звітти аптечку першої допомоги й зовнішній дефібрилятор. Світало, і Роб зміг прочитати напис на плакаті, що теліпався над головною брамою глядацької зали:

«1000 ГАРАНТОВАНИХ РОБОЧИХ МІСЦЬ!

Ми – з громадянами нашого міста!

МЕР РАЛЬФ КІНСЛЕР».

О, то он чому тут зібрався такий натовп у таку ранню пору. Ярмарок вакансій. Усюди часи нині нелегкі – економіку торік вхопив громоподібний інфаркт, – але в маленькому місті на березі озера було особливо сутужно: робочих місць хронічно меншало ще з початку нового століття.

Роб і Джейсон побігли до спальника, але поліцейський лише головою похитав. Обличчя в офіцера було землистого кольору.

– Оцей чоловік і двоє в мішку – уже мертві. Мабуть, його дружина й мала дитинка. Він намагався їх захистити...

З його горла вирвався уривчастий звук – чи то відрижка, чи блювотний позив, – офіцер затулив рота рукою, прибрав її і показав на іншу постраждалу:

– А оця дама, можливо, ще на цьому світі...

Згадана дама лежала навznak, і її ноги були відкинуті від тіла під таким кутом, який свідчив про серйозну травму. Верх її вихідних бежевих широких брюк потемнів від сечі. Обличчя – те, що від нього залишилося, – було перемашене грязюкою. У жінки була відірвана частина носа і майже вся верхня губа. Зуби в красивих коронках оголилися несвідомим вишкіром. Пальто і половина светра із високим коміром теж з неї були зірвані. На шиї і плечі видніли великі темні синці.

Машина, блядь, її переїхала, подумав Роб. Роздавила, як бурундучка. Він і Джейсон схилюлися над нещасною, натягли блакитні рукавички. Поряд із жінкою лежала сумочка, на якій лишився слід від шини. Роб підібрав її і вкинув у задню частину «швидкої»: може, слід виявиться речовим доказом чи що. Та й хазяйка, звичайно, не схоче з нею розлучатися.

Тобто – якщо житиме.

– Дихання припинене, але пульс відчуваю, – повідомив Джейсон. – Слабкий, майже ниточкою. Стягни з неї светра.

Роб виконав розпорядження, і разом зі светром відвалилася половина ліфчика: бретелі були розірвані. Решту він відсунув вниз, аби не заважала, і став робити непрямий масаж серця, а Джейсон зайнявся штучним диханням.

- То як, у неї виходить? - хвилювався поліцейський.

- Не знаю... - відказав Роб. - У нас оце. У вас ще інші турботи. Якби тут ще рятувальні машини примчали з такою швидкістю, з якою ледве не погнали ми, то загинув би ще хто-небудь.

- Ох ти ж, слухайте, тут всюди поранені лежать. Немов на полі бою..

- Допмагайте, кому можете.

- Вона знову дихає, - повідомив Джейсон. - Ходи зі мною, Роббі, зараз будемо рятувати життя. Вмикай свій термінал і повідомляй до лікарні: зараз привеземо ймовірну травму шиї і хребта, внутрішні ушкодження, травми обличчя і ще бо-знащо. Стан критичний. Цифри зараз даю.

Роб вийшов на зв'язок, а Джейсон і далі працював з мішком для штучного дихання. Черговий відповів моментально: голос на тому кінці був бадьорий і спокійний. Лікарня імені Кайнера мала травмпункт першого рівня - який також називали президентським класом - і все необхідне на такі випадки. П'ять разів на рік у лікарні проводилися відповідні навчання.

Роб вийшов на зв'язок, Джейсон виміряв рівень кисню (як і слід було чекати, кепський), після чого швидко витяг з машини шийний корсет і помаранчевий спинотримач. Тепер під'їжджали вже й інші рятувальні машини, туман розвіювався, відкриваючи оку масштаби лиха.

«І це все - одна машина?! - Робові ця думка просто в голові не вкладалася. - Як тут повірити?»

- О'кей, - сказав Джейсон. - Якщо вона не в стабільному стані, то нічого кращого ми для неї зробити не можемо. Заносьмо її на борт!

Обережно, намагаючись утримувати дошку в ідеально горизонтальному положенні, чоловіки перенесли постраждалу до машини, поклали її на ноші-каталку і зафіксували. Вліде спотворене лице, обрамлене хомутом шийного корсету, - жінка скидалася на ритуальну жертву з фільму жахів... тільки що там вони завжди молоденькі й апетитні, а цій нещасній було сорок із чимось, може, трохи за п'ятдесят. Можна подумати, що вона занадто стара для пошуку роботи; і одного погляду для Роба було досить, щоб зрозуміти: більше вона роботи шукати не піде. Та й, судячи з усього, взагалі не піде. Якщо їй фантастично поталанить, то, може, паралічу всіх кінцівок вона уникне - у разі, коли все переживе, - але, за здогадами Роба, життя нижче пояса для цієї нещасної вже закінчилося.

Джейсон опустився на коліна, начепив постраждалій на ніс і рот пластикову маску, увімкнув подачу кисню з балона у головах каталки. Маска запітніла - це добрий знак.

- Далі? - промовив Роб, маючи на увазі: чим іще можна допомогти?

- Знайди серед отої хріні, що порозсипалася, епі - чи з моєї торби візьми. Там, надворі я якийсь час чув гарний пульс, а зараз він знову на нитку сходить. І заводься на фіг. З отакими травмами просто диво, що вона взагалі жива. Роб знайшов під перекинутою коробкою з бинтами ампулу

епінефрину і дав Джейсонові. Тоді захряснув задні двері, бухнувся на водійське сидіння і почав заводити мотор. Хто перший прибув на місце – той перший буде в лікарні. Тож слабенький шанс цієї жіночки трохи посилюється. Але попереду все-таки п'ятнадцять хвилин їзди ранковою дорогою; Роб гадав, що вона навряд чи доживе до лікарні імені Ральфа М. Кайнера. З огляду на такі страшні ушкодження, може, їй так буде й краще...

Але вона дожила.

О третій годині наступного дня – їхня зміна вже давно закінчилася, але обидва були занадто рознервовані, щоб навіть думати про повернення додому, – Роб і Джейсон сиділи в кімнаті персоналу й дивилися ESPN[5 – Спортивний канал кабельного телебачення.] з вимкненим звуком. Всього вони зробили вісім ходок, але та жінка була в найгіршому стані.

– Мартіна Стовер її звали... – нарешті промовив Джейсон. – Вона досі в операційній. Я їй телефонував, поки ти до сортиру ходив.

– І що кажуть – є в неї шанси?

– Ні, але ж вони не залишили її просто так, а це дещо означає. Напевне, вона туди ходила по місце виконавчого секретаря. Я зазирнув у її сумку, документи шукав, щоб групу крові у водійських правах побачити, а там отакий оберемок характеристик. Схоже, гарна була секретарка. Останнє місце роботи – в Американському банку. Скоротили.

– А якщо жива буде, як ти гадаєш – що? Тільки ноги? Джейсон втупився в екран: баскетболісти прудко бігали майданчиком – і довго мовчав. Тоді промовив:

– Якщо виживе, буде паралізована на всі чотири.

– Точно?

– Дев'яносто п'ять відсотків.

Почалася реклама пива. Молоді люди шалено танцюють у якомусь барі. Усі весело гуляють. А Мартіні Стовер тепер буде не до гульок. Роб спробував уявити, що чекає на цю жінку, коли вона все переживе. Життя в моторизованому візку, який рухається від дмухання в трубочку. Годівля перетертими пюре – або через внутрішньовенну систему. Дихання з респіратором. Справляння потреб у кульочок. Життя в медичній зоні сутінків...

– Крістофер Рів[6 – Американський актор і режисер (1952–2004)]. У 1995 році внаслідок травми отримав параліч усіх кінцівок. Решту життя присвятив громадській діяльності, організував центр з навчання й реабілітації для паралізованих людей.] не так уже й погано влаштувався... – промовив Джейсон, неначе читаючи думки Роба. – Тримався молодцем. Гідний приклад для наслідування. Голову тримав високо. Навіть, здається, кіно знімав...

– Атож, голову тримав, – зітхнув Роб. – Бо хомут не знімав із шиї. Та й помер він уже...

– Вона вдяглася в найкращий одяг, – міркував Джейсон. – Гарні штани, дорогий светр, пальто красиве. Хотіла знову стати на ноги. І тут якась сука приїжджає – і забирає в неї все!..

– А того вже взяли?

– Поки що не чув, щоб взяли. Сподіваюся, коли візьмуть, за яйця повісять.

Наступної ночі, привізши до лікарні інфарктиста, колеги пішли спитати про Мартіну Стовер. Жінка лежала вже в інтенсивній терапії і подавала такі ознаки посилення мозкових функцій, які свідчили: до неї однозначно повертається свідомість. Коли жінка опритомніє, хтось розповість їй погану новину: вона тепер паралізована від грудей і нижче.

Роб Мартін був радий, що роль такого вістуна випаде не йому.

А чоловік, якого в газетах називали «Мерседес-кілер», досі гуляв на свободі.

Z

Січень 2016 року

1

Шибка розбивається у задній кишені штанів Білла Ходжеса, після чого лунає радісний хор хлоп'ячих голосів: «Гоооол!!»

Ходжес здригається і підскакує на сидінні. Доктор Стамос – один з чотирьох обов'язкових лікарів, і зранку в понеділок у нього в приймальні не протовпитися. На Ходжеса всі озираються. Він відчуває, як у нього горять щоки.

– Перепрошую, – звертається він до всіх навколо. – Текстове повідомлення.

– І гучне ж! – відзначає літня пані з рідкуватим сивим волоссям і обвислою, наче в біглі, шиєю. Від такого зауваження Ходжес знічується, як хлопчисько, – а йому вже під сімдесят... Ну а дама, однак, у курсі мобільного етикету. – Слід зменшувати звук у громадських місцях або взагалі його вимикати.

– Так, звичайно, звичайно...

Пані повертається до книжки в м'якій обкладинці (це «П'ятдесят відтінків сірого», добряче потерта – схоже, перечитується не вперше). Ходжес витягає з кишені смартфон. Повідомлення прийшло від Піта Гантлі, старого колеги з часів служби в поліції. Піт уже теж скоро полишить цю справу – неймовірно, але правда. Кінець зміни – так у них це називається, але сам Ходжес був не в силах остаточно здати свою зміну й перестати наглядати за порядком. Він зараз керує маленькою, на дві особи, фірмочкою під назвою «Що впало, те пропало». Він називає себе незалежним агентом з вистежування боржників, бо кілька років тому в нього вийшла халепа, після якої ліцензію детективної агенції йому видати не можуть. У цьому місті треба мати зв'язки. Але ж він – приватний детектив, принаймні частину часу ним є.

«Зателефонуй мені, Керміте. Якншвш. Важливо»

Власне, Керміт – це перше ім'я Ходжеса, але для більшості людей він користується другим; від цього його менше порівнюють з жабеням із «Маппет-шоу». А от Піт має за правило називати його Кермітом. Йому це видається кумедним.

Ходжес уже міркує, чи не сунути телефон назад у кишеню (вимкнувши звук, якщо відшукає в меню опцію «не турбувати»). До Стамоса його осьось викличуть, і він волів би відбути консультацію. Як і більшість немолодих чоловіків, він не любить лікарські кабінети. Йому завжди страшно – а раптом там виявиться: щось не просто не так, а справді погано. До того ж знає він, про що хоче поговорити колишній колега: наступного місяця обмиватимуть його вихід на пенсію. Відбуватиметься все в «Raintree Inn», отам, аж біля аеропорту. Там і Ходжес відзначав свою пенсію, тільки тепер він питиме значно менше. А може, взагалі не питиме. Коли він працював у поліції, в нього були деякі проблеми зі спиртним, частково через це розпався його шлюб, але зараз його смак до алкоголю послабився. І стало легше. Колись він читав такий науково-фантастичний роман – «Місяць – суворий господар». Щодо місяця важко сказати, але Ходжес готовий під присягою свідчити, що віскі – ото справді суворий господар, і в космос літати не треба. Він замислюється над цим, гадає, чи не відписати Пітові, але відкидає цю думку і встає. Велика сила – старі звички.

Жінку на рецепції, судячи з бейджика, звати Марлі. На вигляд їй років із сімнадцять, і вона осяває його бадьорою спортивною усмішкою:

– Він скоро вас викличе, містере Ходжесе, обіцяю. Ми зараз просто трошечки затримуємося. Такий оце понеділок.

– Понеділок – день важкий, – відказує Ходжес. Вона дивиться немов крізь нього.

– Я на секундочку вийду, добре? Треба зателефонувати.

– Добре, – каже вона. – Тільки далеко від дверей не відходьте. Я вам махну, якщо вас викликатимуть.

– Домовилися. – Ходжес зупиняється коло дами з книжкою. – Що, гарний роман?

Пані підводить очі:

– Ні, але дуже енергійний.

– От і мені казали. А кіно ви бачили?

Вона змірює його здивованим і зацікавленим поглядом:

– А що, є й кіно?

– Так. Вам варто пошукати.

Не те що Ходжес сам його дивився, але Холлі Джібні – раніше асистентка, а тепер повноцінний партнер, пристрасна кіноманка від часів свого важкого дитинства, – намагалася затягти його на сеанс. Двічі. Саме Холлі поставила йому на телефон рингтон із розбиванням скла. Їй це видавалося прикольным. Ходжесові теж... попервах. Тепер цей звук його дратує. Він пошукає в Інтернеті, як воно замінюється. Як він виявив, в Інтернеті можна знайти що захочеш. І корисне. І цікаве. І смішне.

А є жахливе лайно.

2

Мобільник Піта дзвонить двічі, і ось уже старий колега на зв'язку.

– Гантлі слухає. Ходжес каже:

– Слухай уважно, бо тебе, мабуть, потім про це все питатимуть. Так, я на вечірку приїду. Так, після їжі я зроблю кілька зауваг, смішних, але не вульгарних, і скажу перший тост. Так, я розумію, там будуть і твоя колишня жінка, і нинішня пасія, але, наскільки мені відомо, стриптиз ніхто не замовляв. Якщо хтось на таке здатний, то це Гел Корлі, бо він дебіл, то питати треба його...

– Білле, стій. Я не про вечірку.

Ходжес одразу замовкає. Справа не в голосах, які становлять звукове тло на тому кінці, – точно поліцейські голоси, він це відчуває одразу, навіть не розуміючи, про що вони говорять. Ні, зупиняє його інше: Піт назвав його Біллом, а це точна прикмета: справи лайно, і то не на жарт. Спочатку на думку Ходжесові спадає Корінна, колишня дружина, потім дочка Елісон, яка мешкає в Сан-Франциско, потім Холлі. Боже, коли щось станеться з Холлі...

– Що ж таке, Піте?

– Я тут на місці начебто вбивства із самогубством. Хочу, щоб ти під'їхав подивитися. Бери свою бойову подругу, якщо вона доступна і погодиться. Мені страшенно прикро це казати, але вона може тут більше здогадатися, ніж ти...

Фух, не свої. М'язи на животі Ходжеса, напружені, немов щоб прийняти удар, розслабилися. Хоча біль у ньому, через який чоловік записався до Стамоса, не припиняється.

– Звичайно, зможе. Вона ж молодша. Це після шістдесяти нервові клітини мільйонами втрачаєш, це у тебе попереду років за два. А навіщо така стара шкапа, як я, на місці вбивства?

– Тому що це, мабуть, моя остання справа, тому що про неї всі газети напишуть, і тому що – тільки не зомлій там, – тому що я справді ціную твою допомогу. І допомогу Джібні теж. І ви трохи химерним чином, але пов'язані з цією справою. Воно, може, і збіг обставин, але цілковитої впевненості в мене немає.

– Як пов'язані?

– Ім'я Мартіни Стовер ні про що не говорить? Якусь мить справді не говорить, але тут – клац! – і все постає перед очима. Туманний ранок 2009 року, маніяк на ім'я Брейді Хартсфілд на краденому «мерседесі-бенц» в'їжджає в натовп шукачів роботи в центрі міста. Убиває вісьмох і завдає тяжких ушкоджень п'ятнадцятьом. У ході розслідування детективи К. Вільям Ходжес і Пітер Гантлі опитали багатьох присутніх на місці злочину того ранку, зокрема всіх тих постраждалих, які залишилися в живих. Найважче було говорити з Мартіною Стовер – і не лише тому, що спотворений рот не дозволяв жінці чітко говорити; її мову розуміла лише мати. Стовер була паралізована від грудей до п'ят. Пізніше Хартсфілд надіслав Ходжесові анонімного листа. Там він назвав цю жінку «показовою головою на патичку». Особливо жорстоким цей огидний дотеп робило те радіоактивне ядро істини, що в ньому містилося.

– Щось мені не уявляється паралізована людина в ролі вбивці, Піте... крім, хіба що, епізоду з серіалу «Криміналісти: мислити як злочинець». Тож я собі думаю...

– Так, зробила все мати. Спочатку порішила Стовер, а тоді себе. Ви ідете?

Ходжес не вагається:

– Їду. І Холлі дорогою прихоплю. Яка адреса?

– 1601, Гіллтоп-корт. На Рідждейлі.

Рідждейл – це близьке північне передмістя. Не таке дороге, як Цукрові гірки, але все одно гарне.

– Буду хвилин за сорок, якщо Холлі в офісі.

І вона буде там. Вона майже завжди опиняється за своїм столом уже о восьмій, а то й о сьомій. І схильна сидіти там, доки Ходжес не

розкричиться, щоб їхала додому, зварила собі вечеряти й дивилася кіно на комп'ютері. Холлі Джібні – головна причина того, що агенція «Що впало, те пропало» має прибуток. Вона – геніальний організатор, комп'ютерна чарівниця і живе своєю роботою. Ну, правда, ще її життя належить Ходжесові і сім'ї Робінсонів, особливо Джерому з Барбарою. Колись мама Барбари й Джерома назвала Холлі почесним Робінсоном – і жінка засяяла, мов ясне сонечко. Це Холлі тепер робить частіше, ніж колись, хоча Ходжес волів би, щоб вона сяяла ще частіше.

– Чудово, Керм. Дякую!

– Тіла вже перевезли?

– Оце просто зараз везуть до моргу, але Іззі все зняла на айпад.

Він мав на увазі Ізабель Джейнз, з якою Піт працював, відколи Ходжес вийшов на пенсію.

– Добре. Я тобі еклер привезу!

– Та тут і так ціла булочна. А де ти зараз, до речі?

– Та так, нічого особливого. Зараз іду до вас. Ходжес закінчує розмову і поспішає до ліфтів.

3

Сорок п'ята пацієнтка доктора Стамоса нарешті виходить із оглядового кабінету. Консультація для містера Ходжеса була призначена на дев'яту, а вже пів на десяту. Відолаха, мабуть, уже не витримує, на нього інші справи чекають. Вона визирає в коридор і бачить, як Ходжес розмовляє по мобільному.

Марлі встає і зазирає в кабінет лікаря. Доктор Стамос сидить за столом, перед ним відкрита папка, на ярлику якої надруковано: «Керміт Вільям Ходжес». Доктор роздивляється щось у ній і тре скроню, наче в нього болить голова.

– Докторе Стамосе! Можна містера Ходжеса кликати?

Лікар підводить голову, потім дивиться на годинник на столі.

– Боже ж ти мій – так! Понеділочок іще той, еге?

– День важкий, – каже Марлі і виходить з кабінету.

– Люблю свою роботу, а от цього в ній не люблю, [7 – Алюзія на старий анекдот про пожежника: цими словами той говорить про виїзди на пожежу.] – відзначає Стамос.

Тепер Марлі дивується. Озирається на нього.

– Та нехай. То я сам до себе. Кличте його. Хай вже відстріляємося.

Марлі визирав в коридор саме в той момент, коли на другому кінці двері ліфта зачиняються.

4

Ходжес зателефонував Холлі з паркінгу коло медичного центру, і, коли він під'їжджає до Тьорнер-білдингу на Нижній Мальборо-стрит, де розташований їхній офіс, вона вже стоїть надворі і між її практичних черевиків стоїть валізка з документами. Холлі Джібні – нині їй уже далеко за сорок, доволі висока і струнка, темне волосся зазвичай зібране в тугу гульку на потилиці. Цього ранку на ній велика тепла куртка «North Face», і капюшон обрамлює маленьке личко жінки. Напевне, це обличчя можна було б назвати звичайним, міркує Ходжес, – але доки не побачиш її очі, красиві й дуже розумні. Щоправда, довго на них не надивишся, бо зазвичай Холлі швидко відводить очі.

Ходжес підводить свою «тойоту-пріус» до бордюру – і Холлі стрибає в машину, скидає рукавички і тримає руки над обігрівачем з пасажирського боку.

– Довго ж ти їхав сюди.

– П'ятнадцять хвилин. З іншого кінця міста. Кожному світлофору кланявся.

– Вісімнадцять хвилин! – виправила Холлі; Ходжес тим часом входив у транспортний потік. – Бо гнав на повній швидкості, а це геть непродуктивно. Якщо тримати швидкість рівно двадцять миль на годину, то зустрічатимеш практично саме зелене світло. У них час виставлений. Я ж уже казала кілька разів. Ну а що ж лікар сказав? Як там твої тести – всі на відмінно?

Ходжес міркує над варіантами, яких лише два: сказати правду чи ухилитись від істини. Саме Холлі, помітивши в нього негаразди зі шлунком, буквально загнала його до лікаря. Спочатку просто ніби тисло, а потім і боліти почало. Мабуть, у Холлі особистісні проблеми, але її надокучливість результативна. Вона як собака з кісткою, інколи думає Ходжес.

– Ще немає результатів, – і це не зовсім і брехня, каже собі Ходжес: адже в мене їх і правда ще немає. Вона змірює його сумнівним поглядом, а машина вже виїжджає на швидкісну магістраль. Ходжес терпіти не може, коли вона так на нього дивиться.

– Я простежу, – додає він. – Повір мені.

– Вірю, – відказує колега. – Вірю, Білле. Від цього чоловікові стає ще гірше.

Вона нахилиється, відкриває валізку і дістає айпад.

– Я тут дещо надивилася, поки чекала. Хочеш послухати?

– Давай-но!

– Мартіна Стовер мала п'ятдесят років, коли її скалічив Брейді Хартсфілд. Тож зараз їй мало б бути п'ятдесят шість. Може, й п'ятдесят сім, але це малоймовірно, бо зараз лише січень, правда ж?

– Атож, навряд чи.

– На той момент, коли вона пішла на той ярмарок до центру, вона мешкала з матір'ю на Платановій вулиці. Не так уже далеко від Брейді Хартсфілда і його матері – така от іронія долі, якщо подумати.

А ще – неподалік від Тома Сауберса і його сім'ї, думає собі Ходжес. У них із Холлі вже була нещодавно справа, пов'язана із сім'єю Сауберсів, – і вона також мала зв'язок із тим, що в газетах називали «бійня з "мерседесом"». Зв'язків, якщо подумати, була сила-силенна. А найдивніша деталь, мабуть, полягала в тому, що та машина, якою Хартсфілд скористався як знаряддям убивства, належала двохридній сестрі Холлі Джібні.

– І як же літня жіночка з дочкою – тяжким інвалідом змогла перенестися від Трьох вулиць на Рідждейл?

– Страховка. Мартіна Стовер мала навіть не один шалений страховий поліс, не два, а аж три. Вона трохи схибнута була на страхуванні.

Ходжес про себе відзначив, що тільки Холлі могла промовити такі слова як похвалу.

– Про неї потім кілька статей у пресі було – вона серед тих, хто вижив, найсильніше травмована. Казала, що знала: коли б вона тоді не отримала роботу, то мала б почати платити за ними, всіма по черзі. Вона ж була лише самотня жінка, яка мала підтримувати стареньку матір-удову.

– Яка, врешті, й стала її доглядати. Холлі киває.

– Дуже дивно, дуже сумно. Але принаймні фінансова підтримка в них була – страховка. Вони навіть непогано влаштувалися у світі.

– Так, – погодився Ходжес, – але тепер вони пішли зі світу.

На це Холлі нічого не каже. Попереду виїзд на Рідждейл. Ходжес прямує туди.

Піт Гантлі набрав вагу, живіт у нього звисає над поясом, а от Ізабель Джейнз у лияних джинсах і синьому блейзері не втратила ані краплі колишнього шарму. Оксамитовий погляд її сірих очей переходить від Холлі до Ходжеса й назад.

– А ви схудли, – зауважує вона, і це може бути і похвалою, і звинуваченням.

– У нього щось зі шлунком, то він аналізу здав, – каже Холлі. – Результати мали бути сьогодні, але...

– Ну не треба, Холс, будь ласка, – зупиняє її Ходжес. – Це ж не медичний консилиум!

– Ви удвох просто як старе подружжя, – відзначає Іззі. Холлі спокійно відповідає:

– Шлюб із Біллом зіпсував би наші ділові стосунки.

Піт сміється, Холлі здивовано зиркає на нього, і всі заходять у будинок.

Будинок славний, у стилі Кейпкоду, і в ньому, попри холодну погоду й розташування на горі, дуже тепло. У передпокої всі четверо надягають гумові рукавички й бахіли. Як усе повертається, чудується Ходжес. Наче й не минало ніколи.

У вітальні на стіні картина з окатим хлопчиськом, а на другій – телевізор із великим екраном. Перед ним – крісло і кавовий столик. На столі акуратним віялом розкладено часописи про знаменитостей на зразок «OK!» і жовта преса типу «Inside View». Посеред кімнати на килимі продавлено дві глибокі канавки. Ось тут вони вечорами дивилися телек, міркує Ходжес. А то й цілими днями. Мати в кріслі, Мартіна в інвалідному візку. Мабуть, тонну той візок важив, он які ями надавлював.

– А матір як звали? – питає він.

– Дженіс Еллертон. Її чоловік Джеймс помер двадцять років тому, як стверджує... – Піт, чоловік старого гарту, як і Ходжес, ходить не з айпадом, а з блокнотом. Тепер він зазирає в записи. – Як стверджує Івонна Карстерс. Вона і друга помічниця Джорджина Росс знайшли тіла невдовзі після того, як прийшли сюди вранці перед шостою. Їм за такі ранні приходи додатково платять. Росс нам не дуже допомогла...

– Вона щось нерозбірливе молола, – пояснила Іззі. – А от Карстерс молодцем трималася, голову не втрачала. Одразу зателефонувала в поліцію, і ми вже о шостій сорок прибули на місце.

– Скільки було мамі?

– Точно не знаємо ще, – відказав Піт. – Але не першій свіжості дама.

– Сімдесят дев'ять, – розповіла Холлі. – В архівах новин, які я переглядала, чекаючи на Білла, щоб зібратися на думці, знайшлося, що на момент трагедії в центрі її було сімдесят три.

- Тяжко на такій старості про інваліда дбати, - прокоментував Ходжес.

- Але жінка була в хорошій формі, - відзначила Ізабель. - Ну, принаймні Карстерс так каже. Сильна. І допомагали їй багато. У неї були гроші, бо...

- ...вони отримали страховку, - закінчує Ходжес. - Мене Холлі дорогою просвітила на цей предмет.

Іззі скося поглядає на Холлі. Холлі не звертає уваги. Вона роздивляється кімнату. Фотографує поглядом. Принюхується. Проводить рукою по спинці материного крісла. У Холлі емоційні проблеми, жінка шалено начитана, але при цьому відкрита до відчуттів зовнішнього світу, як мало хто з людей.

Піт каже:

- Дві помічниці приходять зранку, дві вдень, дві ввечері. Сім днів на тиждень. Приватна компанія, - зазирає в записник, - «Хатні помічники». Усе, що треба було важкого підіймати, робили вони. Також є економка Ненсі Елдерсон, тільки, очевидно, її тут немає. У кухонному календарі написано: «Ненсі в Чагрінфоллс» - позначено сьогодні, вівторок і середу.

Коридором надійшли двоє чоловіків - також у рукавичках і бахілах. Очевидно, з тієї частини будинку, де мешкала покійна Мартіна. В обох у руках пакети з речовими доказами.

- Усе сталося в спальні й ванній, - каже один з них.

- Є у вас щось?

- Ну, десь таке, як і варто було чекати, - каже другий. - Вийняли з ванни кілька сивих волосин, що не дивно, адже в ній милася літня жінка. Знайшли в ванній і сліди калу - але лише сліди. Теж нічого дивного. - Побачивши питальний погляд Ходжеса, спеціаліст додає - Вона носила підгузник. Жінка її підмивала.

- Уу... - кривиться Холлі. Перший спеціаліст каже:

- Там є і стільчик для душу, але він стоїть у кутку: на ньому рушники складені. Схоже, ним ніхто ніколи не користувався.

- Може, її мочалкою обтирали, - припускає Холлі. Холлі, вочевидь, досі було гидко - чи то від думки про той підгузок, чи від лайна у ванні, - але її погляд і далі блукав навколо. Вона могла б про щось запитати, кинути якесь зауваження, але здебільшого жінка мовчала: люди завжди її лякали, особливо в замкненому просторі. Але Ходжес добре її знав - ну, принаймні наскільки це можливо - і добре розумів: вона насторожі.

Заговорить вона вже потім, і тут уже Ходжес буде уважний. Минулого року, коли розплутували справу Сауберса, він виявив, що слухання Холлі серйозно окуповується. Вона мислить поза шаблонами, часто за милу від шаблонів, і її здогади можуть виявитися просто надзвичайними. І хоча вона за природою й боязка - Бог її знає, з яких причин, - ця жінка здатна виявляти відчайдушну хоробрість. Саме через Холлі нині Брейді Хартсфілд, той самий

«Містер Мерседес», лежить у регіональній клініці мозкових травм «Лейкс» при лікарні імені Кайнера. Холлі шарахнула його по голові шкарпеткою, повною кульок від підшипників, і проломила череп – і Хартсфілд не встиг спричинити катастрофу ще жахливішу, ніж та кривава подія в центрі. Ну а тепер злочинець живе у сутінковому світі, про який головне світило клініки мозкових травм каже: «Стабільний вегетативний стан».

– Паралізованих можна мити в душі, – додає Холлі, – тільки це незручно через те обладнання, до якого вони під'єднані. Тож їх більше мочалкою обтирають.

– Ходімо на кухню, там світліше, – каже Піт, і всі так і роблять.

Перше, що помічає Ходжес, – це сушарка для посуду, де стоїть однаєдина тарілка – та, з якої востаннє їла місіс Еллертон. Кухонний стіл просто сьє, а підлога така чистісінька, що хоч їж із неї. Ходжес міркує: напевно, і її ліжко нагорі теж чепурненько застелене. Може, й килими вона пропилососила. А тут отаке – підгузок! Ну, видно, дбала жіночка, про що могла. Колись уже опинившись перед питанням про самогубство, Ходжес може встановити зв'язок.

6

Піт, Іззі і Ходжес сидять за столом на кухні. Холлі просто сновигає навколо – іноді зупиняється за спиною в Ізабель, поглядаючи на фотографії, які Іззі склала до теки під назвою «Еллертон / Стовер», іноді зазираючи в усілякі шафочки, і її пальці в гумових рукавичках торкаються речей обережно, немов метелики.

Іззі продивляється знімки, гортаючи їх на екрані під час розмови.

На першому фото – дві немолоді жінки. Обидві м'ясисті й широкоплечі, вбрані в червону нейлонову форму «Хатніх помічників», але одна з них (певне, Джорджина Росс, здогадується Ходжес) плаче, обхопивши себе руками за плечі. Друга – Івонна Карстерс – вочевидь, зіплена з міцнішого тіста.

– Вони прийшли сюди о п'ятій сорок п'ять, – розповідає Іззі. – У них є ключ, то вони не мають стукати чи дзвонити. Іноді Мартіна спала до пів на сьому, каже Карстерс. Місіс Еллертон у таку пору вже не спала, вставала десь о п'ятій і тут-таки варила собі каву. А цього ранку жінки прийшли, і не зустріли й запаху кави не почули. То подумали, що хазяйка випадково заспала, то й на здоров'я. Вони навшпиньках пішли до спальні Стовер, он-де по коридору, подивитися, чи прокинулася вже вона. І ось що побачили.

Іззі показує наступне фото. Ходжес очікує, що Холлі знову гидливо скаже «уу...», але жінка мовчить і уважно придивляється. Стовер лежить у ліжку, ковдра сповзла їй до колін. Спотворене обличчя так і не відновилося, але те, що залишилось від нього, має доволі мирний вигляд. Очі заплющені, покручені руки складені на грудях. Із худого живота стирчить годувальна

трубка. Її візок, котрий Ходжесу більше нагадує часову капсулу для космонавта, стоїть поряд.

- У спальні Стовер сильно пахло. Але не кавою. Алкоголем.

Іззі гортає. Ось столик біля ліжка Мартіни зблизька. Охайні рядочки таблеток. Подрібнювач, потрібний, щоб давати їх паралізованій жінці. А посередині – дикою недоречністю стирчить 0,75-літрова пляшка горілки «Smirnoff Triple Distilled»; поряд – пластиковий шприц. Пляшка порожня.

- Жінка діяла так, щоб не схибити, – відзначає Піт. – «Смірновка» потрійної дистиляції – це сто п'ятдесят відсотків.

- Я так уявляю, що вона хотіла, щоб із дочкою все сталося якомога швидше, – говорить Холлі.

- Непоганий здогад, – відказує Іззі, але дуже сухо. Їй байдужа Холлі, а Холлі – вона. Ходжес це знає, але не розуміє причини. А оскільки Ізабель вони бачать рідко, то він ніколи не завдавав собі клопоту поспитати про це в Холлі.

- А є подрібнювач зблизька? – питає Холлі.

- Звичайно. – Іззі гортає, і на наступній фотографії подрібнювач для таблеток уже здоровенний, немов летюча тарілка. У його чаші залишаються сліди білого порошку. – Пізніше на тижні знатимемо точно, але видається, що це оксикодон. Вона отримала його за рецептом лише три тижні тому, як свідчить ярличок, а зараз пляшечка з-під нього така сама порожня, як і з-під горілки.

- Мати подрібнила таблетки, вкинула в пляшку і вилила всю горілку Мартіні в трубку для годування. Мабуть, це ще ефективніше за смертельну ін'єкцію.

Іззі знову гортає. Отепер Холлі справді каже «уу...», але не відводить очей.

Перший знімок ванної, пристосованої під потреби інваліда, – широкий план: видно низьку тумбу з раковиною, так само низько розташовані вішаки для рушників і величезну комбінацію ванни й душової. Душова кабінка зачинена, ванну видно повністю. Дженіс Еллертон лежить у воді, яка закриває її до плечей, у рожевій нічній сорочці. Ходжес гадав, що, коли жінка лягала в ванну, сорочка мала б надутися і спливати на поверхню – але на цьому знімку місця злочину вона прилягає до худенького тіла жінки. На голові в неї поліетиленовий пакет, обв'язаний навколо шиї якимось махровим пояском від купального халата. Із пакета витикається трубочка, приєднана до невеликого балону, що лежить на підлозі. На його боці етикетка із зображенням дітей, які сміються.

- Набір самогубці, – коментує Піт. – Напевне, вона про таке в Інтернеті вичитала. Там багато сайтів, де розповідається, як це робити, докладно і з картинками. Коли ми прийшли, вода у ванній була прохолодна, але сідала вона, напевне, в теплу.

- Це, з ідеї, мало полегшити їй страждання, – додає Іззі, і хоча вона й не каже «уу...», але її обличчя на мить гидливо напружується, коли вона

прогортає до наступного знімку: Дженіс Еллертон зблизька. Пакет запітнів від останнього видиху, але Ходжес помічає: жінка заплющила очі. Вона також відійшла мирно.

- У балоні був гелій, - каже Піт. - Його можна придбати у великих дисконтних крамницях. Узагалі він призначений, щоб кульки надувати на дні народження малим бешкетникам, але цілком годиться й для того, щоб себе вбити, - якщо надягнути пакет на голову. Спочатку запаморочення, потім дезорієнтація - і тоді вже пакет не знімеш, навіть якщо раптом передумаєш. Далі - непритомність, а потім смерть.

- Прогорніть до попереднього, - каже Холлі. - Де всю ванну видно.

- А, - коментує Піт. - Доктор Ватсон, здається, щось помітив.

Іззі гортає назад. Ходжес нахиляється нижче, мружиться: зблизька він бачить уже не так гарно, як колись. І помічає те, що побачила Холлі.

Поряд із сірим шнуром, увімкненим в одну з розеток, лежить маркер. Хтось - напевне, Еллертон, адже її дочка вже своє відписала, - намалював на тумбочці єдину літеру - Z.

- Що скажете про це? - питає Піт. Ходжес замислюється.

- Це її передсмертна записка, - урешті говорить він. - Z - остання літера в абетці. Коли б вона знала грецьку, тут була б омега.

- Оце і я думаю, - каже Іззі. - Коли подумати, навіть красиво.

- Z - це знак Зорро, - нагадує Холлі. - Мексиканського вершника в масці. Фільмів про Зорро було безліч, в одному був Ентоні Хопкінс у ролі Дона Дієго, але кіно не найкраще.

- Це може бути пов'язано зі справою? - питає Іззі. На обличчі в неї написана ввічлива цікавість, але в голосі помітна шпилька.

- Ще телесеріал був... - продовжує Холлі. Вона, немов загіпнотизована, вдивляється у фото. - У Діснея знімали, ще за чорно-білого часу. Місіс Еллертон могла бачити його в дитинстві.

- Ви хочете сказати, що вона шукала прихисту в дитячих спогадах, готуючись накласти на себе руки? - У голосі Піта Ходжес відчуває сумнів. - Певне, може бути.

- Скоріше повна фігня, - закочує очі Іззі. Холлі не звертає на це уваги.

- Можна зазирнути в ванну? Я там нічого не торкатимусь, навіть в оцьому. - Вона підіймає маленькі руки в рукавичках.

- Почувайся як вдома, - не замислюючись, відказує Іззі.

Іншими словами, подумки перекладає Ходжес, відчепися й дай дорослим поговорити. Ставлення Іззі до Холлі його не дуже турбує, та й тій воно як з гуски вода - то, мабуть, немає чого й перейматися. Та й справді Холлі

сьогодні якась дуже вже непосидюча, кидається на всі боки. Мабуть, річ у фотографіях, міркує Ходжес. Наймертвішими люди виглядають саме на поліцейських знімках...

Холлі побрела дивитися ванну. Ходжес відкидається на спинку стільця, закидає руки за голову, розставивши лікті. Заморочливий шлунок сьогодні зранку не так уже його турбує – мабуть, тому, що він перейшов із кави на чай. Коли так, треба буде запастися кількома пачками «PG Tips». Як же його втомив постійний біль у шлунку.

– Чи не хочеш сказати, що ми тут робимо, Піте?

Піт зводить догори брови й намагається напустити на себе наївність:

– Що ти маєш на увазі, Керміте?

– Ти мав рацію, це в газети потрапить. Таку фігню в стилі серіалів народ любить, на цьому тлі їхнє життя виглядає краще...

– Цинічно, але, мабуть, правда, – зітхає Іззі.

– ...але будь-який зв'язок із мерседесом-убивцею тут скоріше на рівні домислу і вимислу. – Ходжес не дуже впевнений, що думає саме так, але звучить це непогано. – Тут ми бачимо звичайну евтаназію – літня жінка не витримала страждань дочки. Може, коли Еллертон відкручувала кран на балоні з гелієм, її останньою думкою було: «Скоро ми побачимось, моя люба, – і, коли я ходитиму небесними шляхами, ти будеш поруч!»

Іззі пирхає, а Піт сидить блідий і замислений. Ходжес раптово згадує, що колись давно – може, тридцять років тому – Піт із дружиною втратили первістка, дочку, через синдром раптової смерті немовлят.

– Сумно це – газети день-два з цим носитимуться, але такі речі щодня у світі відбуваються. Щогодини, наскільки я розумію. То кажіть уже, в чому річ.

– Та, мабуть, ні в чому... Іззі каже, що нічого особливого.

– Так і каже, – підтверджує Іззі.

– Мабуть, Іззі гадає, що в мене вже з головою не все гаразд біля фінішу.

– Ні, Іззі так не гадає. Іззі гадає, що тобі час уже витягти з голови таргана під назвою Брейді Хартсфілд.

Вона кидає оксамитовий погляд на Ходжеса.

– Міс Джібні, можливо, і є суцільним клубком нервових тіків і химерних асоціацій, але треба їй віддати належне – вона рішуче зупинила годинник Брейді Хартсфілда. Він тепер валяється в мозковій травматології в Кайнера, і лежатиме, мабуть, доки вхопить запалення легенів і гигне, чим зекономить державі купу грошей. Судити його за те, що він скоїв, не будуть ніколи, і ми всі це знаємо. Його не спіймали за оте побоїще в центрі, але Джібні не

дала йому підірвати дві тисячі дітей в глядацькій залі «Мінго» рік по тому. Це, друзі мої, варто визнати. Вважати перемогою і рухатися далі.

- Ух, - реагує Піт. - І довго ж ти тримала це в собі! Іззі намагається не всміхатися, але їй не вдається. Піт усміхається у відповідь, і Ходжес думає: а вони разом працюють добре, як ми з Пітом працювали. Шкода буде розривати таку пару. Правда шкода.

- Та довгенько, - каже Іззі. - То скажіть йому! - звертається вона до Ходжеса. - Ну це ж, принаймні, не сірі чоловічки з «Секретних матеріалів».

- Ну? - питає Ходжес.

- Кейт Фраес і Кріста Кантрімен, - говорить Піт. - Обое десятого квітня зранку були в центрі, де Хартсфілд своє зробив. Фраесу було дев'ятнадцять, втратив майже повністю одну руку, зламав чотири ребра, отримав внутрішні ушкодження. Також втратив сімдесят відсотків зору на праве око. Кантрімен - двадцять один рік, поламала ребра, руку, отримала травми хребта, від яких лікування таке тяжке й болюче, що їй уявляти не хочу. Ходжес теж не хоче, але він не раз уже замислювався про долю жертв Брейді. Здебільшого про те, як змінити людям життя на роки за сімдесят страшних секунд... а у випадку Мартіни Стовер узагалі назавжди його поламати.

- Вони щотижня зустрічалися на терапевтичних сеансах у центрі під назвою «Одужання - це ти!» і закохалися. Їм кращало... потроху... вони збиралися одружитися. І раптом у лютому торік - разом здійснили самогубство. Як співається в якійсь старій панківській пісні - наїлися таблеток і померли.

Ходжес подумав про подрібнювач на столі біля ліжка Стовер. Подрібнювач із рештками оксікодону. Мати розчинила його весь у горілці - але ж на столику, напевне, було й чимало інших наркотичних лікарських засобів. Навіщо вона морочилася з пакетом і балоном, коли можна було проковтнути жменю вікодину, запити жменею валіуму - і порядок?

- Фраес і Кантрімен - це з таких молодіжних самогубств, які трапляються щодня, - зауважує Іззі. - Батьки сумнівалися щодо їхнього шлюбу. Хотіли, щоб ті почекали. А втекти разом вони не могли, правильно? Фраес ледве міг ходити, а роботи не було в жодного. Страховки їм вистачило на те, щоб покривати щотижневу терапію і харчуватися вдома йому і їй, - але це не такий люкс, як отримала Мартіна. Одне слово - трапляється така фігня. Навіть збігом цього не назвеш. Після серйозних травм люди можуть впасти в депресію, а від депресії іноді кінчають із життям.

- Де вони це зробили?

- У спальні Фраеса, - розповідає Піт. - Коли його батьки з молодшим братом поїхали на день до парку «Six Flags». Наїлися таблеток, залізли в ліжко і померли в обіймах одне одного - як Ромео і Джульєтта.

- Ромео і Джульєтта загинули в склепі, - виправляє Холлі, повернувшись із кухні. - У фільмі Франко Дзефіреллі, найкращому за цією п'есою.

- Ага, зрозуміло, - каже Піт. - Спальня, склеп - ну хоч на одну літеру починається.

Холлі бере зі столика номер «Inside View», заломлений так, що видно фотографію Джонні Деппа: на вигляд він чи то п'яний, чи під кайфом, чи мертвий. Чи правда вона цілий день читала скандальні статті в кімнаті? Коли так, то в неї справді був вільний день.

Піт питає:

– У вас досі той «мерседес», Холлі? Отой, що його Хартсфілд украв у вашої двокрідної сестри Олівії?

– Ні. – Холлі сідає; складена газета лягає на її акуратно зведені коліна. – Я її торік у листопаді обміняла на «пріус», як у Білла. Він бензину багато і в взагалі екологічно шкідливий. Та й мені моя психолог порадила. Сказала, що коли вже півтора роки минуло, то мене вже він не настільки міцно тримає і його терапевтична цінність вичерпалася. А чому вас це цікавить?

Піт нахиляється вперед і складає руки, впершись ліктями в розставлені коліна.

– Хартсфілд заліз у той «мерс», відімкнувши двері такою електричною штучкою. Її запасний ключ лежав у бардачку. Можливо, він знав, де ключ, а може, бійня в центрі сталася просто тому, що йому пощастило. Ми ніколи напевне не дізнаємося.

А Олівія Трелоні, думає Ходжес, дуже схожа була на свою двокрідну сестру – як і Холлі, нервова, весь час обороняється, напевне, не любителька тусуватися. Зовсім не дурна, але любити таку непросто. Ми вважали, що вона вийшла з «мерседеса», не замкнувши його й залишивши ключ у запаленні. Ну і тому що, на якомусь первісному рівні мислення, де не діє ніяка логіка, хотіли, щоб саме так усе пояснювалося. Вона дістала всіх. Ми чули її постійні заперечення, зарозумілу відмову взяти на себе відповідальність за власну легковажність. Ключ у сумочці, який вона нам показувала? Ми вирішили, що то запасний. Ми її переслідували, а коли її ім'я дізналася преса, то й вона почала її цькувати. Урешті жінка повірила, що винна вона – озброїла шаленого монстра, який замислив убивство. Ніхто з нас не розглядав імовірність, що вмілий комп'ютерник міг сам зібрати пристрій, який відмикає електронні замки. Навіть Олівія Трелоні про це не подумала.

– Але цькували її не лише ми.

Ходжес не розумів, що сказав це вголос, доки всі на нього не озирнулися. Холлі злегка йому киває, наче вони разом думають про те саме. Що не так уже й дивно, зрештою.

Ходжес продовжує:

– Те, що ми їй так і не повірили, – правда, хоч скільки вона показувала нам свій ключ і замикала машину, тож частково ми відповідальні за те, що вона вчинила, але Хартсфілд стежив за нею, замисливши лиходійство. Це ж ви про це, так?

– Так, – каже Піт. – Він не вдовольнився тільки викраденням машини й використанням її як знаряддя вбивства. Він заліз їй у голову, навіть підпустив їй у комп'ютер аудіопрограму із зойками, стогонами й звинуваченнями. Ну і ти ж, Керміте.

Так. Він теж.

Ходжес отримав отруйний анонімний лист від Хартсфілда, перебуваючи практично на дні, – жив сам-один в будинку, погано спав і не бачив практично нікого, крім Джерома Робінсона – хлопця, який приходив косити газони і робити дрібний хатній ремонт. На Ходжеса тоді напала поширена недуга професійних поліцейських – пенсійна депресія.

«Серед поліцейських на пенсії надзвичайно високий рівень самогубств, – писав Брейді Хартсфілд. Це сталося до того, як він почав користуватися поширеним у двадцять першому столітті способом спілкування – Інтернетом. – Я б і не хотів, щоб ти зараз почав думати про свій пістолет. Але ж ти думаєш, правда?» Складалося враження, що Хартсфілд вловив думки Ходжеса про самогубство і намагався штовхнути його за грань. З Олівією Трелоні спрацювало, то йому сподобалося.

– Коли я починав з тобою працювати, – згадує Піт, – ти мені сказав, що рецидивісти подібні до турецьких килимів. Пам'ятаєш?

– Авжеж. – Цю теорію Ходжес виклав багатьом поліцейським. Слухав його мало хто, і, судячи зі змудженого погляду Ізабель Джейнз, вона належала до більшості. А от Піт – ні. Він його почув і зрозумів.

– Вони раз у раз відтворюють той самий орнамент. Не зважай на дрібні розбіжності, казав ти, – і шукай на споді подібності. Адже і в найхитріших – як у того Шляхового Джо, який убивав жінок на придорожніх зонах для відпочинку, – у голові наче перемикач заів на повторі. Брейді Хартсфілд був знавцем самогубства...

– Він був архітектором самогубства, – говорить Холлі. Вона не підводить очей від газети, по її чолі пролягла зморшка, обличчя ще блідіше, ніж завжди. Розпрощатися з Хартсфілдом для Ходжеса було непросто (урешті він таки зміг – припинив навідувати сучого сина в палаті мозкової травматології), а для Холлі – ще важче. Він сподівається, що вона не з'їде назад і не почне знову палити, хоча не дивно було б, коли б почала.

– Хоч як називайте, а орнамент є. Боже, та він рідну матір довів до самогубства.

Ходжес нічого на це не сказав, хоча завжди сумнівався в переконаності Піта, що Дебора Хартсфілд покінчила з життям, коли дізналася – можливо, випадково, – що її син – той самий Мерседес-Кілер. З одного боку, у них немає доказів, що місіс Хартсфілд в принципі про це дізналася. З іншого: щуряча отрута, яку випила жінка, – доволі гідкий спосіб піти з життя. Можливо, Брейді убив свою матір, але й у це Ходжес не дуже вірить. Коли вже той когось любив, так це маму. Ходжес вважає, що отрута призначалася

для когось іншого... може, взагалі не для людини. Розтин показав, що її підмішали в котлету для гамбургера – а коли собаки щось люблять, так це хорошу грудку сирого фаршу.

У Робінсонів був собака – славний вухатий песик. Брейді, мабуть, не раз бачив його, стежачи за домом Ходжеса, бо Джером зазвичай приходив косити траву разом із собакою. Отруту, можливо, хотіли підсунути Оделлові. Цим міркуванням Ходжес так і не поділився з Робінсонами. Та й і з Холлі теж. Може, це й дурня, але, на думку Ходжеса, не більша, ніж ідея Піта, що мати Брейді сама отруїлася.

Іззі відкриває рот, потім закриває, коли Піт підіймає руку, щоб її зупинити, – усе ж він у їхній парі старший, і то не на один рік.

– Іззі збирається сказати, що у випадку з Мартіною Стовер – це не самогубство, а вбивство, але, мені здається, цілком може бути, що це ідея Мартіни чи що вони з матір'ю разом розробили цей план і домовилися. Що в моїх записах дає подвійне самогубство, хоча в офіційному звіті так написати буде не можна.

– Гадаю, ви перевірили, як справи в інших постраждалих у центрі? – питає Ходжес.

– Усі живі, крім Джеральда Стенсбері, який помер торік одразу після Дня подяки, – каже Піт. – Серцевий напад. Його дружина розповіла, що у нього в родині серцеві захворювання, а прожив він довше за свого батька і брата. Іззі має рацію: це, напевне, нічого не означає, але я вважав, що вам із Холлі треба знати. – Він по черзі дивиться на обох. – А у вас не було якихось поганих думок про те, що всьому кінець, чи не так?

– Ні, – відказує Ходжес. – Останнім часом не було.

Холлі просто хитає головою, не підводячи очей від газети.

Ходжес питає:

– Гадаю, нікому не траплялося загадкове Z у спальні юного містера Фраеса після того, як вони з міс Кантрімен вчинили самогубство?

– Ні, звичайно, – відказує Іззі.

– Наскільки вам відомо, – виправляє Ходжес. – Ви це маєте на увазі? З огляду, що оце ви знайшли тільки сьогодні?

– Господи, – каже Іззі. – Ну це ж дурниці якісь. Вона кидає різкий погляд на годинник і встає.

Піт також підводиться. Холлі залишається на місці, розглядаючи хазяйський «Inside View». Ходжес, принаймні поки що, також залишається там, де сидів.

– А ви покажете нам знімка Фраеса і Кантрмен – ну просто перевірити, для певності?

- Так, - відповідає Піт. - І, мабуть, Іззі мала рацію: нерозумно було вас сюди кликати...

- А я радий, що ти покликав.

- І... мені досі соромно, що ми так погано поводитися з місіс Трелоні, розумієш... - Піт дивиться на Ходжеса, але той думає, що насправді колега звертається до худої блідої жінки з жовтою газетою на колінах. - Я ані на мить не засумнівався, що вона залишила ключ у запаленні. До інших можливостей я просто був закритий. Я пообіцяв собі, що ніколи більше не зроблю нічого подібного...

- Розумію, - каже Ходжес.

- Згоди ми можемо дійти щодо одного, - підсумовує Іззі, - у Хартсфілда вже позаду збивання людей машиною, вибухи, архітектура самогубств. Тож якщо ми всі не потрапили в фільм «Син Брейді», то пропоную залишити дім покійної місіс Еллертон і жити своїм життям. Є заперечення?

Заперечень немає.

7

Ходжес і Холлі, пропустивши повз себе порив січневого вітру, на мить зупиняються на під'їздному шляху, перш ніж сісти в машину. Віє він з півночі, просто з самої Канади, тож його подих свіжий, не приносить отого постійного запаху великого брудного озера, що на сході. На цьому краю Гіллтонт-корту стоїть буквально кілька будиночків, а на найближчому плакат «ПРОДАЄТЬСЯ». Ходжес помічає, що агентом виступає Том Сауберс, і усміхається. Том також був важко поранений тим «мерседесом», але він одужав майже повністю. Ходжеса завжди вражала стійкість деяких людей. Вона не те що давала йому надію щодо долі людства, але все ж...

Та, ніде правди діти, давала.

У машині Холлі кладе газету на підлогу, поки пристібається, потім знов бере її в руки. Ні Піт, ні Ізабель не заперечували, що вона взяла її з собою. Ходжесу видається, що вони того й не помітили. А чого б їм помічати? Для них будинок Еллертон - навіть не місце злочину, хоча за буквою закону його можна так назвати. Піт нервувач, це правда, але Ходжес вважає це виявом не так інтуїції поліцейського, як реакцією дещо забобонної людини.

Хартсфілд мав би померти, коли Холлі дала йому по голові своїм «веселим ляпанцем», вважає Ходжес. Отак би всім було найкраще.

- Так, Піт повернеться і пошукає фотографій з місця самогубства Фраеса і Кантрімен, - каже він Холлі. - Належна ретельність і таке інше. Але якщо він де-небудь там знайде Z - на дошці підлоги чи на дзеркалі, скажімо, - я дуже здивуюся.

Вона не відповідає. Дивиться вдалину.

– Холлі! Агов!

Вона трохи здригається.

– Так. Просто міркую, як знайти Ненсі Елдерсон в Чагрінфоллс. Із тими пошуковими програмами, що в мене є, це недовго, але говорити з нею треба буде тобі. Я можу здійснювати дзвінки без попередньої домовленості, якщо без цього ніяк, ти знаєш..

– Так. Ти вже навчилася. – І це правда, хоча такі дзвінки вона зазвичай робить зі своєю вірною коробочкою «нікоретте» під рукою. Не кажучи вже про пачку тістечок «твінкі»[8 – Довгасті бісквіти із кремовою начинкою.] на столі як резерв.

– Але ж я не зможу їй повідомити, що її господарі (її друзі, наскільки ми знаємо) – мертві. Це треба зробити тобі. Ти вмієш.

Ходжес відчуває, що ні про кого не можна сказати, що він «уміє» повідомляти подібні новини, але нехай буде.

– А навіщо? Ця Елдерсон не була там з минулої п'ятниці.

– Вона заслуговує це знати, – каже Холлі. – Поліція зв'яжеться з усіма родичами – то їхня робота, а от економці вони не телефонуватимуть. Принаймні я так думаю.

Ходжес теж так вважає, і Холлі має рацію: Елдерсон заслуговує знати цю новину – щоб, коли повернеться, не опинитися перед опечатаними дверима. Але щось йому підказує, що Холлі цікавиться не лише тим, щоб просто сконтактувати з Ненсі Елдерсон.

– Твій товариш Піт і міс Красиві Сірі Очі практично нічого не зробили, – продовжує жінка. – Я бачила порошок для зняття відбитків у спальні Мартіни Стовер, звичайно, і на її візку, і в ванні, де сталося самогубство місіс Еллертон, а нагорі, де вони спали, – ні. Мабуть, вони просто позазирали, перевірили, чи не лежить іще один труп під ліжком чи в шафі, – і все.

– Чекай. Ти ходила нагору?

– Звичайно. Має ж хтось уважно роздивитися, а ці двоє, вочевидь, навіть не збиралися. На їхню думку, вони вже все знають. Піт тебе покликав просто тому, що був нажаханий.

Нажаханий. Точно. Ходжес саме намагався дібрати слово і не міг, то ось воно.

– Та і я теж злякалася, – спокійно провадить далі Холлі, – але ж голови від того не втратила. Тут усе якимось не так. Ну от зовсім не так, не так – і треба поговорити з економкою. Я скажу, про що її питати, якщо сам не придумаєш.

- Що, про Z у ванній? Якщо ти знаєш таке, чого я не знаю, то я б хотів, щоб ти мене просвітила.

- Річ не в тому, що я знаю, а в тому, що я бачила. Ти не помітив, що там поряд із тим Z?

- Маркер.

Вона дивиться на нього: мовляв, ти вмієш краще думати. Ходжес закликає на допомогу стару поліцейську техніку, яка особливо стає у пригоді, коли треба свідчити на суді: він знову дивиться на ту фотографію, тільки тепер уявно.

- Там щось було ввімкнене в розетку біля ванни.

- Так! Я спочатку подумала, що то електронна книжка, а місіс Еллертон залишила її там у мережі, бо більше часу проводила в тій частині будинку. Доволі зручне місце, щоб заряджати прилад, адже в Мартіні в спальні, мабуть, усі розетки зайняті її обладнанням. Ти так не вважаєш?

- Авжеж, може бути.

- Тільки от у мене є і «Nook», і «Kindle»... Ну так, аякже, думає Ходжес.

- ...і ні в того, ні в того нема такого дроту. Там дроти чорні. А тут сірий.

- Може, вона загубила перший зарядник і купила новий у «Tech Village»?

То практично єдине місце, де в містечку можна купувати електроніку, адже крамниця «Discount Electronix», де колись працював Брейді Хартсфілд, збанкрутувала.

- Ні, в електронних читалок вилки вузькі. А тут ширша, як у планшета. Тільки в мого айпада є щось подібне, але у ванній значно менший. Шнур, схоже, від якогось портативного пристрою. Ну я і пішла нагору його шукати.

- І знайшла...

- Лише старий ПК на столі біля вікна в спальні місіс Еллертон. Я серйозно - старючий. І до нього підключений модем.

- Хай Бог милує! - вигукує Ходжес. - Тільки не модем!

- Нічого смішного тут немає, Білле. Ці жінки - мертві!

Ходжес знімає руку з керма й робить замирювальний жест.

- Вибач, будь ласка. Розкажуй далі. Ти ж зараз розповіси, як вмикала її комп'ютер.

Холлі, схоже, не дуже приємно це чути.

- Ну, так. Але заради слідства, яким поліція явно не збиралася займатися. Це не аби позазирати.

Ходжес міг би посперечатися, але нехай.

– Паролю там не було, то я перевірила історію пошуків в Інтернеті місіс Ходжес. Вона ходила на кілька сайтів роздрібно́ї торгівлі й на багато медичних, де пишуть про параліч. Здається, її дуже цікавили стовбурові клітини, з огляду на стан дочки...

– Це ти за десять хвилин?!

– А я швидко читаю. А знаєш, чого я не знайшла?

– Мабуть, нічого про самотубства.

– Отож. То звідки вона дізналася про цю штуку з гелієм? Звідки взяла, що треба розчинити оті таблетки в горілці й налити в трубку дочці?

– Ну... – пробує щось припустити Ходжес, – є ж іще такий стародавній ритуал – книжечки читати. Ти, мабуть, про нього чула...

– А ти у вітальні хоч одну книжку бачив?

Він відновлює в пам'яті вітальню так само, як тоді фото ванної Мартіни Стовер, – і Холлі має рацію. Були полицки з якимись сувенірчиками, картина з окатими дітьми, телевізор із плоским екраном. На кавовому столику лежали журнали, але більше для краси, ніж від жаги читання. Ну і «Атлантика» серед них і близько не було.

– Ні, – каже він. – Не було у вітальні книжок, хоча парочку я бачив у спальні Мартіни Стовер. Одна схожа на Біблію. – Він кидає погляд на газету на колінах Холлі. – А що в тебе там, Холлі? Ти щось ховаєш?

Коли Холлі шаріється, то стає як стоп-сигнал – кров страшнуватим чином приливає до всього її обличчя. От саме це й відбувається зараз.

– Я не крада, – сказала жінка. – Я позичила. Я ніколи не краду, Білле, ніколи!

– Охолонь. А що ж це?

– Оте, що було в розетці у ванній.

Вона розгортає газету і показує яскраво-рожевий гаджет із темно-сірим екраном. Більший за електронну книжку, менший за планшет.

– Коли я спустилася, я сіла в крісло місіс Еллертон подумати. Повозила руками між підлокітниками й подушкою. Навіть не шукала нічого. Просто все саме зробилося. Одна з численних технік самозаспокоєння Холлі, міркує Ходжес. Він чимало такого набачився, відколи вперше зустрів її в товаристві гіпертурботливої матері й агресивно товариського дядька. У їхньому товаристві? Та ні – не зовсім. Коли товариство, то між його членами є рівність. Шарлотта Джібні й Генрі Серва ставилися до Холлі скоріше як до розумово неповноцінної дитини, яку їм доручили тимчасово.

Холлі тепер – зовсім інша жінка, але від того її давнього «я» сліди ще все одно помітні. І Ходжес нічого не має проти. Адже ми всі не ідеальні.

– Ось там це й було – внизу праворуч. Це – «заппіт». Назва злегка зачіпає в його пам'яті якусь струну, хоча, коли йдеться про всякі електронні штучки, Ходжес не великий знавець. Він весь час морочиться зі своїм домашнім комп'ютером, і тепер, коли Джером Робінсон до нього не ходить, то до нього на Гарпер-роуд зазвичай навідується Холлі давати лад машині: «Що, глючить?»

– Це «Zappit Commander». Я бачила рекламу в Інтернеті, хоча доволі давненько. Вони продаються із завантаженими на них простими електронними іграми, понад сотню – на зразок тетрісу, «Саймон», «Зачарована вежа». Нічого такого складного, на зразок «Велика автокрадіжка».[9 – «Grand Theft Auto» – популярна відеогра з викраденням машин, стрільбою тощо.] То от скажи мені, Білле, що воно там робить? Що ця штука робить у домі, де одній жінці під вісімдесят, а друга світло не може ввімкнути, не те що грати у відео-ігри?

– Так, виглядає дивнуvато. Не те що зовсім химерно, але так, щось не те.

– А шнур був ввімкнений поряд із літерою Z. Це «Z» означає не кінець, не смерть, а «Zappit». Принаймні я такої думки.

Ходжес замислюється.

– Може. – Він знову гадає, де ж раніше чув цю назву, чи це не «хибний спогад», faux souvenir, як кажуть французи. Він готовий присягнути, що це слово якимось пов'язане з Брейді Хартсфілдом, але не зовсім довіряє собі – надто вже багато він сьогодні думає про Брейді.

«Як давно я ходив до нього? Півроку? Вісім місяців тому? Ні, давніше. Значно давніше...»

Востаннє – незадовго після справи, пов'язаної з Пітером Сауберсом і краденими грошима й записниками, які Пітер фактично відкопав на своєму задньому дворі. Тоді Ходжес бачив Брейді практично таким самим, як завжди, – очманілого молодого чоловіка в смугастій сорочці й джинсах, які ніколи не бруднилися. Він сидів у тому самому кріслі, де його щоразу бачив Ходжес, заходячи до палати 217 у клініці мозкових травм, і просто дивився на парковку через дорогу.

Єдине, що було не як завжди, він помітив поза палатою. Беккі Хелмінгтон, старша медсестра, перейшла до хірургічного відділення лікарні Кайнера, обірвавши зв'язок Ходжеса із чутками про Брейді. Нова старша медсестра була жінкою з кам'яною совістю; її обличчя нагадувало стиснутий кулак. Рут Скапеллі відмовилася від запропонованих Ходжесом п'ятдесяти доларів за будь-яку чутку чи новину, пов'язану з Брейді, ще й погрожувала наступного разу повідомити про спробу хабарництва за розголошення інформації про пацієнта.

– Вас же навіть немає у списку його відвідувачів! – сказала вона.

– Я не хочу інформації про нього, – відповів Ходжес. – У мене вся необхідна інформація про Брейді Хартсфілда є. Я просто хочу знати, що про нього говорить персонал. Бо, знаєте ж, чутки всякі ходили. Деякі – доволі дикі.

Скапеллі наділила його зневажливим поглядом.

– У кожній лікарні всяке балакають, містере Ходжесе, причому завжди про славнозвісних пацієнтів. Чи отаких горезвісних, як містер Хартсфілд. Я збрала персонал невдовзі після того, як медсестра Хелмінгтон перейшла з мозкової хірургії туди, де вона зараз, – і повідомила всім, що розмови про містера Хартсфілда слід негайно припинити і якщо я дізнаюся про якісь нові плітки, то знайду їхнє джерело – і цю людину чи цих людей буде звільнено. А ви... – Вона зверхньо глянула на нього, і кулак її обличчя стиснувся ще сильніше. – Я просто повірити не можу, що колишній офіцер поліції, ще й з нагородами, може опуститися до хабара!

Невдовзі після цієї принизливої зустрічі Холлі й Джером Робінсон загнали його в куток і влаштували міні-сцену, вимагаючи, щоб Ходжес припинив свої походи до Брейді. Джером того дня був особливо серйозний, від його веселого стьобу не залишилося й сліду.

– Ви в тій палаті нічого не зробите, крім шкоди для себе, – казав Джером. – Ми завжди знали, коли ви від нього приходите: у вас над головою потім днів зо два сіра хмара висить!

– Скоріше навіть тиждень! – додавала Холлі. Вона не дивилася на нього, а заламувала пальці так, що Ходжесу просто хотілося схопити її за руку, щоб вона нічого собі не поламала. Але голос у неї був твердий і впевнений. – У нього всередині вже нічого не лишилося, Білле. Треба з цим змиритися. А коли й було, то він щоразу страх як радий був тебе бачити. Він бачить, що робить з тобою, і тішиться.

Це було переконливо, бо Ходжес знав: так і є. Тож він припинив відвідини. Це було щось таке, як кидати палити: спочатку важко, потім, з часом, легше. Тепер, здається, цілі тижні минали без думок про Брейді та його жакливі злочини.

У нього всередині вже нічого не лишилося.

Ходжес нагадує собі про це, ідучи назад у серце міста, де Холлі розжене свій комп'ютер і почне полювати на Ненсі Елдерсон. Хоч що там сталося в тому будинку на Гіллтоп-корті – отой ланцюжок думок і розмов, сліз і обіцянок, який завершився розчиненими в горілці ліками, залитими в трубку для годування, і балоном телію з намальованими веселими дітьми, – це не може бути пов'язане з Брейді Хартсфілдом, бо Холлі буквально вибила йому мізки. Якщо Ходжес інколи й сумнівається, то лише тому, що не хоче визнавати: Брейді певним чином уникнув покарання. У самому кінці страховисько втекло від нього. Ходжес навіть не сам махав отією шкарпеткою з залізними кульками, яку прозивав «веселим ляпанцем», – він був зайнятий: його схопив серцевий напад.

Але що ж це за примарний спогад – «заппіт»? Він же знає, що колись це чув.

Його шлунок попереджувально крутнувся, нагадуючи про пропущений візит до лікаря. Він обов'язково цим займеться, але завтра ще зарано. Він гадає: доктор Стамос скаже йому, що це виразка, а така новина може й почекати.

8

У Холлі коло телефона лежить свіжа пачка «нікоретте», але жодна пастилка так і не знадобилася. Перша ж Елдерсон, до якої жінка додзвонилася, виявилась невісткою економки, яка, звичайно, бажала знати, навіщо Нен потрібна представникам компанії «Що впало, те пропало».

– Це не щодо спадщини? – з надією питає вона в Холлі.

– Секундочку, – відповідає та. – Зараз дам мого шефа. Ходжес їй уже не шеф, він після торішньої справи Тома Сауберса зробив Холлі повноправним партнером, але до цієї вигадки Холлі часто вдається, коли нервує. Ходжес, який зі свого комп'ютера читав про компанію «Zappit Game Systems», бере слухавку, а Холлі не відходить від його столу, жуючи при цьому горло светра. Ходжес натискає на утримування дзвінка, каже Холлі, що істи вовну шкідливо для неї ну і, звичайно, для светра «Fair Isle». Після чого кнопку відпускає й виходить на контакт із невісткою.

– Боюся, у нас для Ненсі погані новини, – каже він і швидко їх переказує.

– О Боже! – каже Лінда Елдерсон (Холлі записала собі ім'я цієї жінки). – Це для неї буде велике горе, і не тільки тому, що вона втрачає роботу. Вона з цими жіночками працювала з 2012 року, і вони їй дуже подобаються. Вона в них вечеряла на День подяки. Ви пов'язані з поліцією?

– Я на пенсії, – відповідає Ходжес, – але ми працюємо з командою, якій доручили розслідувати цю справу. Мене попросили знайти міс Елдерсон, – він не вважає, що ця брехня йому завадить: адже Піт сам відчинив двері й пустив його на місце події. – Чи не могли б ви сказати, як на неї вийти?

– Я дам вам номер її мобільного. Вона поїхала до Чагрінфоллс на день народження брата, який святкували в суботу. Йому виповнилося круглі сорок, то його дружина із тим дуже носиться. Ненсі буде в них, мабуть, до середи або четверга – принаймні, так планувалося. Не сумніваюся, почувши таке, вона одразу повернеться. Нен живе сама, відколи помер Білл – брат мого чоловіка, – лише з котом. Міс Еллертон і міс Стовер були для неї замість сім'ї. Вона так засмутиться.

Ходжес записує номер і одразу телефонує. Ненсі Елдерсон відповідає після першого гудка. Ходжес називається, після чого повідомляє новину.

На мить западає вражена тиша, а потім жінка говорить:

– Ні, ні, такого бути не може. Ви помилилися, детективе Ходжесе!

Він не береться її виправляти: «детектив» – звучить цікаво.

- А чому ви так кажете?

- Бо вони були щасливі. Вони так гарно ладнали, разом телевізор дивилися, кіно любили дивитися на DVD, програми оці про куховарство чи ті, де жінки сидять собі й балакають про всяке веселе із зірками. Ви не повірите, але в цьому домі було багато сміху! - Ненсі Елдерсон вагається, тоді перепитує:
- А ви певні, що саме про тих людей говорите? Джен Еллертон і Мартіна Стовер?

- На жаль, певен.

- Але... вона прийняла свій стан! Марті - це я про неї. Про Мартіну. Вона казала, що звикнути до того, що ти паралізована, легше, ніж до того, що ти - стара діва. Ми багато про таке говорили, бо ми обидві самотні. Я чоловіка втратила, знаєте.

- То ніколи не було містера Стовера...

- Та ні, був. Дженіс колись була заміжня. Недовго зовсім, я так розумію, але каже, що ніколи за тим не шкодувала, адже в неї залишилася Мартіна. У Марті був якийсь коханий, незадовго до цієї катастрофи, але в нього стався серцевий напад. Помер одразу. Марті казала, що він був у дуже гарній формі, звик тричі на тиждень у центр до спортзалу ходити. Вона каже, що це фізкультура його довела. Бо серце в нього було міцне, то коли вже шарахнуло - то просто на шматки розірвалося... Ходжес, колишній інфарктист, мотає на вус: ніяких фітнес-клубів!

- Марті казала, що залишитися самій, втративши того, кого любиш, - ото найгірший параліч. Щодо мого Білла в мене були не зовсім такі почуття, але я розуміла, що вона хоче сказати. Превелебний Генрейд часто до неї навідувався - Марті називала його своїм духовним радником, - та й навіть коли він не приходив, вони з Джен щодня молилися й читали Святе Письмо. Щодня опівдні. А Марті міркувала про онлайнкурси з бухгалтерії - для таких інвалідів, як вона, там є особливі програми, ви не чули?

- Не чув, - відказує Ходжес. У записнику нотує: СТОВЕР ПЛАНУВАЛА ЗАЙМАТИСЯ БУХГАЛТЕРСЬКИМИ КУРСАМИ ЧЕРЕЗ КОМП'ЮТЕР - і розвертає запис до Холлі. Та здивовано здимає брови.

- Іноді були в них сльози печалі, були, звичайно, але здебільшого вони були щасливі. Принаймні... ну не знаю...

- Про що ви думаєте, Ненсі? - Він, не замислюючись, звернувся до неї на ім'я - ще одна поліцейська хитрість.

- О, мабуть, ні про що. Марті, здається, була весь час щаслива - вона таке сонечко просто, ви б не повірили, наскільки вона духовна людина, в усьому бачить хороше. А от Джен - вона останнім часом стала якась відсторонена, ніби її гнітило щось. Я думала, то якісь фінансові проблеми чи, може, просто такий невеличкий післяріздвяний смуток. Мені й не снилося... - Вона шморгає носом. - Перепрошую, маю сякнутися.

- Будь ласка.

Холлі хапає його записник. Пише в ньому друкованими літерами. Почерк у неї дрібний – затиснутий, як Ходжес часто про нього думає. Написавши, Холлі тицяє блокнот йому мало не під ніс, там стоїть: «Спитай про Zappit!»

Елдерсон протяжливо, гучно сякається.

– Перепрошую.

– Усе гаразд. Ненсі, ви часом не знаєте – у місіс Еллертон не було маленького ігрового пристрою? Він мав бути рожевий.

– Боже милосердний, як ви дізналися?

– Насправді я всього не знаю, – зізнається Ходжес. – Я звичайний детектив на пенсії, в мене є список питань, які треба з'ясувати...

– Вона казала, їй дав його якийсь чоловік. Сказав, що це безкоштовно, якщо вона заповнить анкету і надішле в компанію. Штучка така трохи більша за маленьку книжечку в м'якій обкладинці. Вона просто у них у хаті лежала...

– А коли це було?

– Дату не згадаю, але точно до Різдва. Уперше я бачила той пристрій на кавовому столику у вітальні. Лежав там разом зі згорнутою анкетой, минуло Різдво, а він лежав: я помітила, бо вони ялинку прибрали, – а тоді разок бачила на кухонному столі. Джен сказала, що ввімкнула його, щоб подивитися, як воно працює, знайшла там пасьянси, мабуть, із десятків різних – і «Клондайк», і «Картина», і «Піраміда»... Тож коли вона стала ним користуватися, то заповнила анкету й вислала.

– Вона заряджала його у ванній Марті?

– Так, бо там найзручніше місце. Вона, розумієте, в тій частині будинку багато часу проводила.

– Угу... Ви кажете, місіс Еллертон стала відстороненою?

– Трохи відстороненою, – одразу виправляє Елдерсон. – Здебільшого вона була така, як завжди. Таке ж сонечко, як і Марті.

– Але про щось вона замислювалася.

– Так, напевне.

– Щось гнітило.

– Ну...

– Це сталося часом не тоді ж, коли вона стала користуватися тим ігровим пристроєм?

– Та, мабуть, так... Тепер, коли я про це подумала, – виходить, так... Але ж як могли пасьянси на тій рожевій штучці увігнати її в депресію?

- Не знаю... - каже Ходжес і пише в блокноті: «ДЕПРЕСІЯ». Він вважає, що від «відстороненості» до депресії - великий крок.

- А родичам їхнім уже сказали? - питає Елдерсон. - У місті їх немає, але є двоюрідні в Огайо, я знаю, і в Канзасі теж. Чи то, може, в Індіані... Імена є в неї в записнику.

- Цим займається поліція, поки ми розмовляємо з вами, - каже Ходжес, хоча вирішує потім зателефонувати Пітові й уточнити. Може, старого колегу це роздратує, але й нехай. У кожному слові Ненсі Елдерсон таке горе, що йому хочеться хоч якось втішити жінку. - Можна ще одне питання?

- Звичайно.

- Ви часом не помічали, щоб хтось просто так крутився навколо будинку - без помітної причини?

Холлі енергійно киває.

- Чому ви про це питаєте? - дуже дивується Елдерсон. - Ну ви ж не думаєте, що хтось чужий...

- Я нічого не думаю, - спокійно каже Ходжес. - Я просто допомагаю поліції, бо останнім часом там великі скорочення. Міський бюджет зменшився...

- Я знаю, це просто жах.

- То вони мені дали список запитань - і оце останнє.

- Ну, так нікого не було. Я б помітила, бо там підворіття між будинком і гаражем. Гараж опалюється, то там комора і пралка-сушарка. Я весь час туди бігала, то звідти видно вулицю. До кінця Гіллтоп-корту практично ніхто не доходить, адже їхній будинок крайній. За ним поворот. Звичайно, ходить листоноша, і кур'єри з «Єдиної поштової служби», іноді з «FedEx» із посилками, але так ми там на тому кінці вулиці самі, хіба що хтось заблукав...

- То там зовсім нікого не було?

- Ні, сер, я впевнена - нікого.

- І той, хто дав місіс Еллертон ігровий пристрій, - теж там не ходить?

- Ні, він до неї підійшов в «Ridgedeline Foods». Це крамниця-гастроном під гіркою, на перетині Гіллтоп-корту з Сіті-авеню. Далі ще за милю стоїть «Kroger», на Сітіавеню-плазі, але Дженіс туди не ходила, хоча там трохи дешевше, бо каже, що треба завжди купувати поблизу, якщо... якщо... - Ненсі раптом гучно схлипує. - Але ж вона ходила на закупи всюди, правда ж? О, я просто не можу повірити! Джен ніколи б не скривдила Марті, ніколи в житті!

- Це дуже сумно, - каже Ходжес.

– Мені треба сьогодні ж повернутися. – Тепер Елдерсон звертається скоріше до себе, ніж до Ходжеса. – Родичі прийдуть не одразу, мабуть, а хтось же має про все подбати...

«Останній обов'язок економки...» – думає Ходжес, і ця думка його зворушує, а водночас чомусь жахає.

– Я хочу вам подякувати, що приділили нам час, Ненсі. Я вас зараз відпу...

– Звичайно, там був отой підстаркуватий чоловік... – каже Елдерсон.

– Який чоловік?

– Я його кілька разів бачила біля номера 1588. Зупиняв машину коло бордюру і стояв на хіднику, просто дивився на будинок. На отой, що через дорогу і трохи вниз. Може, ви не помітили, але він продається.

Ходжес помітив, але не признається. Не хоче перебивати жінку.

– Яюсь він зайшов просто на газон і зазирнув у вікно з еркером – то було перед останньою великою заметіллю. Я думала, у нього такі собі оглядини. – Вона непереконливо сміється. – А моя мама, правда, казала про це «думкою багатіе» – бо він точно не скидався на людину, якій це по кишені.

– Не скидався?

– Ага. Він був у робочому одязі – знаєте, такі зелені штани і куртка тепла, залатана маскувальною стрічкою. Ну і машина в нього на вигляд дуже стара, на ній трохи ґрунтовку з-під фарби видно. Мій чоловік покійний це називав – «фарба бідняків».

– А ви часом не знаєте, яка то була машина?

Тим часом перегортає блокнот на наступний аркуш і пише: «ЗНАЙТИ ДАТУ ОСТАННЬОЇ ВЕЛИКОЇ ЗАМЕТІЛІ». Холлі читає і киває.

– Ні, на жаль, я на машинах не знаюся. Навіть кольору не згадаю – тільки оті плями ґрунтівки. Містере Ходжесе, ви певні, що тут немає помилки? – майже благально каже вона.

– Я би й радий сказати, що це помилка, Ненсі, але не можу. Ви дуже нам допомогли.

– Правда? – у голосі чути сумнів.

Ходжес дає Ненсі свій номер, номери Холлі і їхнього офісу. Просить виходити на зв'язок, якщо згадає що-небудь іще. Нагадує, що може виникнути інтерес у преси, бо Мартіну паралізувало у 2009 році через події в центрі, й нагадує, що Ненсі не зобов'язана все розповідати журналістам і телевізійникам, якщо не хоче. Коли він кладе слухавку, Ненсі Елдерсон знову плаче.

Вони з Холлі йдуть обідати в «Сад панди» в сусідньому кварталі. Ще рано, і в залі вони практично самі. Холлі не їсть м'яса і замовляє китайську локшину з овочами. Ходжес любить гостру яловичину шматочками, але шлунок останніми днями такого не приймає, то він замовляє ягнятину «ма ла». Обое їдять паличками – Холлі тому, що добре вміє, а Ходжес для того, щоб не поспішати й зменшити імовірність пообіднього вогнища в животі.

Вона каже:

– Остання велика заметіль була дев'ятнадцятого грудня. Погодники повідомляли, що на Урядовій площі сніг лежав шаром в одинадцять дюймів, [10 – Близько 28 см.] а в Бренсон-парку – тринадцять. [11 – Близько 33 см.] Не те щоб надзвичайно товсто, але другий снігопад тієї зими – попередній – насипав лише чотири дюйми. [12 – Приблизно 10 см.]

– Шість днів до Різдва. Десь тоді Дженіс Еллертон отримала «заппіт», як пригадує Елдерсон.

– А ти гадаєш – їй дав ту штуку той самий чоловік, який дивився на будинок?

Ходжес ловить шматок броколі. Вона має бути корисна, як і всі інші несмачні овочі.

– Не думаю, що Еллертон будь-що взагалі взяла б у чоловіка в куртці, заліпленій маскувальною стрічкою. Я такої можливості не виключаю, але навряд.

– Ти їж, Білле. Якщо я поїм усе своє швидше за тебе, то вийде, що я як свиня.

Ходжес їсть, хоча останніми днями апетит у нього слабенький навіть тоді, коли шлунок не влаштовує сцен. Коли шматок застряє в горлі, він змиває його чаєм. Мабуть, непогана думка – чай, здається, допомагає. Він думає про результати аналізів, які має побачити. Спадає на думку, що проблема може бути серйозніша, ніж виразка, що виразка якраз може виявитися найкращим сценарієм розвитку подій. Проти неї є ліки. А проти іншого – не дуже.

Коли він вже бачить дно на середині тарілки (але, Господи, скільки ж по краях полишалось), то відкладає палички і каже:

– Я виявив дещо, поки ти виловлювала Ненсі Елдерсон.

– То скажи.

– Я читав про ті «заппіти». Просто дивина, як оці електронні компанії з'являються – і раптом зникають. Як кульбабки навесні. Той «командер» не став аж надто популярним на ринку. Занадто простий, занадто дорогий, занадто складна конкуренція. Акції корпорації «Zarrit» упали, і її

перекупила компанія «Sunrise Solutions». Минуло два роки – і ця компанія теж збанкрутувала й закрилася. Що означає: «заппітів» давно вже нема і той чоловік, який роздавав пристрої, – якийсь шахрай.

Холлі швидко розуміє, до чого він веде.

– Тобто ота анкета – хвіст собачий. Щось таке, для, так би мовити, правдоподібності. Але ж той чоловік не намагався розкрутити жінку на гроші, ні?

– Ні. Принаймні нам про це невідомо.

– Щось тут дуже дивне, Білле. Ти будеш про це казати детективу Гантлі й міс Красиві Сірі Очі?

Ходжес бере з тарілки останній, найменший шматочок м'яса – і отримує нагоду впустити його назад.

– А чого вона тобі не подобається, Холлі?

– Ну, вона мене за ненормальну вважає, – спокійно пояснює жінка. – Такі справи.

– Та я впевнений, що вона не...

– Та ні. Вважає. І, мабуть, думає, що я й небезпечна теж, після того як я дала по голові Брейді Хартсфілду на концерті «Довколишніх». Але мені все одно. Я б і знову так зробила. Хоч тисячу разів!

Він кладе долоню на її руку. Палички в пальцях Холлі вібрують, мов камертон.

– Я знаю, що ти б так зробила. І була б тисячу разів права. Ти врятувала тисячу життів – і то за мінімальними оцінками.

Вона витягає руку з-під його руки й починає збирати крупинки рису.

– Ну, я можу жити із тим, що хтось вважає мене за ненормальну. Я все життя мала справу з такими людьми – з моїх батьків починаючи. Але тут і ще дещо. Ізабель бачить тільки те, що перед очима, і не любить тих, хто бачить більше чи, принаймні, шукає чогось більшого. Вона і до тебе так ставиться, Білле. Вона ревнує. Ревнує Піта до тебе.

Ходжес нічого не каже. Такої можливості він не розглядав.

Холлі кладе палички.

– А ти не відповів на мое запитання. Ти розкажеш, що нового дізнався?

– Ще ні. Є дещо таке, що я хочу зробити спочатку, якщо ти затримаєшся в офісі після обіду.

Холлі усміхається, дивлячись у тарілку із залишками страви.

- А я завжди так.

10

Білл Ходжес - не єдина людина, якій не сподобалося, що Беккі Хелмінгтон замінили. Сестри й санітари мозкової травматології прозивали своє місце роботи «Відро» чи «Мозкове відро», а Рут Скапеллі вже давно стала в них позаочі «сестрою Ретчед». [13 - Сестра Ретчед - жорстока старша медсестра з роману Кена Кізі «Політ над гніздом зозулі».] Не встигло й трьох місяців її роботи минути, як вона вже попереводила в інші відділення трьох медсестер за всякі дрібні гріхи, а одного санітара звільнила за паління в підсобці. Халати деяких кольорів вона персоналу заборонила під приводом того, що вони «занадто відволікають» чи «занадто нав'язливі».

А от лікарям вона подобалася. Вони вважали її швидкою і компетентною. З пацієнтами вона теж працювала швидко й компетентно, але холодно і не без певної прихованої зневаги. Вона не дозволяла собі сказати про навіть найтяжче вражених «овоч» чи «колода», принаймні при свідках, - але щось таке було в її ставленні.

- Вона знає свою справу, - сказала одна медсестра іншій у кімнаті відпочинку невдовзі після призначення Скапеллі. - Тут не посперечаєшся, але чогось важливого бракує.

Друга медсестра - ветеран із тридцятирічним стажем, яка бачила все, що можна, замислилася. І промовила єдине, але слухне слово:

- Милосердя.

Скапеллі ніколи не демонструвала холодності чи зневаги у товаристві Фелікса Бабіно, завідувача неврології, коли він проводив обхід. Але коли б вона й демонструвала, то він би, мабуть, не помітив. Дехто з лікарів усе ж помічав це, але мало хто зважав на своє спостереження: дії такої нижчої раси, як медсестри, навіть хоч би й старші медсестри, залишалися поза їхньою королівською увагою. Скапеллі немовби відчувала, що всі пацієнти клініки, незалежно від тяжкості їхнього стану, несуть за цей стан певну частину відповідальності - і коли б вони хоч трохи постаралися, то, звичайно, відновили б бодай частину функцій свого організму. Проте вона робила свою справу добре, у чомусь навіть краще за Беккі Хелмінгтон, яку всі любили значно більше. Якби новій старшій медсестрі це сказали, Рут Скапеллі відповіла б: я тут не для того, щоб мене любили. Я тут для того, щоб дбати про пацієнтів, - абзац і крапка!

Проте є у «Відрі» такий давній пацієнт, якого старша медсестра справді ненавидить. Це Брейді Хартсфілд.

Причина не в тому, що він убив чи травмував тоді в центрі когось із її друзів чи родичів, - вона просто вважала, що він шахрує. Уникає заслуженої кари. Зазвичай Скапеллі трималася від нього якнайдалі й відправляла до нього когось іншого - бо через один погляд на нього вона цілий день потім

не могла відійти від люті, що всю систему може одурити така потвора. Була й інша причина, з якої вона не схильна до нього ходити: вона в його палаті не зовсім довіряла собі. Уже два рази вона дещо зробила. Із таких речей, які, коли б хто побачив, призвели б до її звільнення. Але цього січневого дня, саме тоді, коли Холлі й Ходжес доїдали свій обід, її немов на невидимій мотузці тягло до палати 217. Щойно вранці вона була змушена туди сходити, бо лікар Бабіно вимагав супроводжувати його на обходах, а Брейді в нього – зірковий пацієнт. Лікар дивується, наскільки його стан покращився.

– Він міг би взагалі так і не вийти з коматозного стану, – казав Бабіно невдовзі після того, як вона прийшла працювати у «Відро». Головний лікар зазвичай дуже холоднокровний, а коли говорить про Брейді, то майже радіє. – А тепер погляньте на нього! Він уже може ходити на короткі відстані – з допомогою, звичайно. Може сам їсти, може словами чи жестами відповідати на прості запитання.

Також він схильний попадати собі в око виделкою, могла б додати Скапеллі (але не додає), а його «словесні» реакції їй звучать як «вава» і «гугу». Ну і ще питання відходів. Надягни йому памперса – стримуватиметься. Зніми – намочить ліжко, і до ворожки не ходи. Коли може, то туди й велику потребу справить. Наче все розуміє. І вона переконана: він розуміє.

І він усвідомлює ще дещо – тут сумніву бути не може: він розуміє, що Скапеллі його не любить. Саме того ранку, після огляду, коли лікар Бабіно мив руки в санвузлі при палаті, Брейді підняв голову, подивився на медсестру й зігнув руку до грудей. Склав пальці в слабкий, тремтливий кулак. Із кулака поволі піднявся середній палець. Спочатку Скапеллі просто не зрозуміла, що це вона бачить: Брейді Хартсфілд показує їй середній палець. Потім, коли звук води припинився, на її формі раптом відірвалися два гудзики і показалася середина коригувального ліфчика «Playtex». Вона не вірила пліткам, які чула про цього покидька, але зараз... Він посміхнувся. Вишкірився на неї.

Тепер вона іде до палати 217, а над головою в неї пливе спокійна музика з колонок. На ній запасна форма – рожева, яку Скапеллі тримає в шафі і не дуже любить. Вона дивиться на всі боки, чи ніхто її не помітив, вдає, що роздивляється графік стану Брейді на дверях (раптом хтось її бачить), – а потім прослизає в палату. Брейді сидить у кріслі біля вікна, де й завжди. Він вбраний в одну зі своїх чотирьох смугастих сорочок і джинси. Волосся в нього зачесане, а щоки гладенькі, мов у немовляти. Значок на кишені свідчить: «Мене поголила медсестра Барбара!»

«Живе, як той Дональд Трамп! – думає Рут Скапеллі. – Убив вісім людей, скалічив хто зна скількох, хотів знищити тисячі дівчат-підлітків на рок-концерті, а тут сидить паном, і йому спеціальний персонал їсти носить, обпирають його, голять. Йому масаж роблять тричі на тиждень! На водні процедури чотири рази на тиждень водять, у гарячій ванні воно сидить!»

Та де там – як Дональд Трамп! Де ж пак. Скоріше як той шейх на Близькому Сході, де нафти багато.

А якщо вона скаже Бабіно, що він їй середній палець показав?

«Та ні, – скаже він, – не може такого бути, сестро Скапеллі. То ви бачили всього-на-всього неусвідомлений судомний рух. Він досі ще не здатний до мисленого процесу, який міг би привести до такого жесту. Та коли й міг би, чи став би він вам показувати такий жест?»

– Бо я тобі не подобаюся, – каже вона, нахилиючись уперед; її руки впираються в прикриті рожевими халатом коліна. – Правда ж, містере Хартсфілде? То ми квити – я тебе теж терпіти не можу.

Він на неї не дивиться, не подає жодної ознаки, що чує її слова. Просто дивиться у вікно на парковку через дорогу. Але ж насправді він її чує, вона абсолютно певна, і його небажання це визнати лютить її ще сильніше. Коли вона говорить – її мають слухати!

– Чи маю я повірити, що ти відірвав мені гудзики на формі за допомогою якогось впливу на відстані?

Мовчання.

– Я краще знаю. Я ту форму й збиралася замінити. Там халат тіснуватий. Ти можеш задурити голову комусь більш легковірному, але не обманюй мене, містере Хартсфілде. Ти тільки й можеш, що тут сидіти. І вробляти ліжко, щойно отримувеш таку можливість.

Мовчання.

Вона озиралася на двері, перевіряючи, чи зачинено, тоді прибирає з коліна руку і простягає до нього.

– Із тих людей, яких ти поранив, дехто страждає досі. Це тебе радує? Правда ж, тобі приємно? А оце тобі як сподобається? Ану ж бо, перевіримо!

Спочатку вона торкається його соска крізь сорочку, а тоді хапає двома пальцями. Нігті в неї обстрижені коротко, але, коли треба, ними можна колупнути. Вона викручує йому сосок спочатку в один бік, потім у другий.

– Оце біль, містере Хартсфілде. Як вам подобається?

На його обличчі той самий незворушний вираз, що й завжди, і медсестра лютує ще сильніше. Вона нахилиється ближче, їхні носи майже торкаються. Зараз її обличчя ще більше, ніж завжди, нагадує кулак. Блакитні очі виражені під окулярами. У кутках її губ трохи піниться слина.

– Я б могла таке зробити і з твоїми яечками, – сичить вона. – І, можливо, навіть зроблю.

Так. Могла б. Адже він Бабіно не зможе поскаржитися. Він вимовляє, може, сорок слів, і мало хто взагалі розбирає, що він каже. «Хочу ще кукурудзи» в нього звучить як «хоче-кукузи» – десь так у старих вестернах індіанці говорили. Єдине, що він може вимовити чітко – то слова «Де моя мама?», і кілька разів Скапеллі з великою приємністю нагадувала йому, що його мати померла. Вона знову викручує йому сосок. Спочатку за годинниковою стрілкою, потім проти. При цьому щипає якомога сильніше, а руки медсестри – це сильні руки.

– Ти вважаєш доктора Бабіно за свою домашню тварину, але ти все неправильно зрозумів. Це ти – його тварина. Його кролик піддослідний. Він вважає, що я не знаю про ті експериментальні ліки, які він тобі дає, а я знаю. Вітаміни, каже він. Вітаміни, пупсику. А я все знаю, що тут робиться. Він вважає, що повністю тебе вилікує, але цього не буде ніколи. У тебе все занадто запущене. А якщо й зможе, то що? Постанеш перед судом – і сядеш до кінця життя. А в державній в'язниці Вейнсвілл гарячої ванни немає.

Вона так міцно стискає йому сосок, що на її зап'ясті проступають жили, а той не показує їй знаку, що відчуває, – просто з відсутнім обличчям дивиться на парковку. Якщо це триватиме й далі, то хтось із медсестер помітить синець, набряк і це запишуть йому в картку.

Вона відпускає його і відступає, важко відсапуючись, – і тут жалюзі на вікні різко торохтять якимсь кістяним звуком. Медсестра аж підскакує і роззирається. Коли вона знову повертає голову – Хартсфілд уже дивиться не на парковку. Він дивиться просто на неї. Його очі ясні й притомні. Скапеллі відчуває сильний напад жаху, робить крок назад.

– Я б могла розповісти Бабіно, – каже вона, – але лікарі схильні відмахуватися від фактів, особливо тоді, коли їхній думці суперечить медсестра, навіть старша. Та й чого б я стала це робити? Хай експериментує на тобі, як хоче. Для тебе й Вейнсвілл – це занадто гарно, містере Хартсфілде. Може, дасть він тобі чогось такого, від чого ти здохнеш. На це ти й заслужив.

У коридорі торохтить візок із іжею; хтось пізно обідає. Рут Скапеллі здригається, наче пробудилася від страшного сну, і задкує до дверей, позираючи то на Хартсфілда, то на вже тихі жалюзі, а потім знову на нього.

– Сиди вже. Лишаю тебе подумати, тільки одне тобі перед тим скажу. Якщо ти колись іще покажеш мені середній палець – то це будуть уже точно яйця!

Рука Брейді, яка лежала на коліні, підіймається до грудей. Вона тремтить, але це проблеми контролю моторики: завдяки десяти сеансам внизу у фізіотерапії до нього вже трохи повернувся м'язовий тонус.

Скапеллі недовірливо витріщає очі: з кулака висовується середній палець і нахиляється в її бік.

На обличчі пацієнта блукає масна посмішка.

– Ти – виродок, – тихо каже вона. – Помилка природи.

Але близько вже не підходить. Її проймає раптовий, ірраціональний страх від того, що могло б статися, якби вона наблизилася.

Том Сауберс більш ніж охочий допомогти Ходжесові, навіть якщо заради його прохання доведеться перенести парочку пообідніх зустрічей. Його борг перед Біллом значно більший, ніж просто екскурсія порожнім будинком на Рідждейлі, адже цей колишній поліцейський – із допомогою друзів Холлі й Джерома – врятував життя його синові й дочці. А можливо, й дружині.

Він вимикає сигналізацію в передпокої, читаючи код з папірця на теці, яку він узяв із собою. Вони з детективом ходять кімнатами вниз, і від їхніх кроків іде луна. Том не втримується й заводить свою пісню: так, це далеко від центру, немає сумніву, але це означає, що всі міські служби: вода, послуги трактора, вивезення сміття, шкільні й громадські автобуси – дістаються вам без міського гамору. «Тут і кабелі можна без проблем підвести...»

– Чудово, але я не збираюся його купувати. Том допитливо дивиться на Білла:

– А чого ж ви хочете?

Ходжес не бачить причин приховувати правду:

– Хочу знати, чи ніхто звідси не стежив за будинком на тому боці вулиці. Там на минулих вихідних сталося вбивство із самогубством.

– У 1601му? Боже мій, Білле, який кошмар!

Таки кошмар, думає Ходжес, і, не сумніваюся, ти вже міркуєш, чи не варто провести розмову щодо того, аби стати агентом з його продажу...

Не те що він має щось проти чоловіка, який внаслідок бійні в центрі пройшов крізь своє власне пекло...

– А ви ціпок залишили вниз, бачу, – коментує Ходжес, коли вони підіймаються на другий поверх.

– Я іноді користуюся ним пізно ввечері, особливо в дощову погоду, – каже Том. – Учені кажуть, що оці всі розмови про біль у суглобах на погоду – хрін собача, але скажу тобі: оцей бабський забобон можна хоч у банк нести. Ну, ось і хазяйська спальня, і можна побачити, що вона влаштована так, щоб вловлювати промені ранкового сонця. Санітарний вузол великий і гарний – душ із пульсуючим струменем, – а отам по коридору...

Так, будинок чудовий. Ходжес у Рідждейлі нічого іншого й не очікував, але немає жодної ознаки, що хтось останнім часом тут бував.

– Достатньо? – питає Том.

– Та, мабуть, так. А ви тут поблизу нікого не помічали?

– Нікопісінько. І сигналізація хороша. Коли б хтось вломився...

– Атож, – каже Ходжес. – Вибачте, що витяг вас сюди в таку холоднечу.

– Та дрібниці. Я б усе одно вдома не сидів. І радий бачити вас. – Вони виходять через кухню; Том заново замикає за собою двері. – Тільки щось ви страшенно схудли.

– Ну, ви ж знаєте, як то кажуть – занадто худими і занадто багатими не бувають!

Том, який після своїх травм у центрі залишився занадто худим і занадто бідним, зустрічає цей бородатий жарт ввічливою усмішкою і йде до фасаду будинку. Ходжес робить кілька кроків за ним і раптом зупиняється.

– А можна зазирнути в гараж?

– Звичайно, тільки там нічого нема.

– Ну глянути.

– Щоб уже всі крапки над «і» розставити, еге? Зрозуміло! Ану зараз ключа знайду.

Тільки ключ йому не потрібен: двері гаража прочинені десь на два пальці. Чоловіки мовчки дивляться на тріски, що стирчать з виламаного місця навколо замка. Нарешті Том каже:

– Ось і маеш...

– Сигналізація не охоплює гараж, наскільки я розумію.

– Правильно розумієте. Тут же немає чого охороняти. Ходжес заходить у прямокутне приміщення з голими дерев'яними стінами і наливною бетонною підлогою. На бетоні помітні відбитки підшав. У Ходжеса з рота йде пара, але крім неї він помічає ще дещо. Біля лівих гаражних дверей стоїть стілець. Хтось на ньому сидів і визирив надвір.

У Ходжеса в лівій верхній частині живота поступово зростає неприємне відчуття, випускає мацаки до нижньої частини спини – такий біль уже став йому наче старий приятель, але зараз хвилювання повністю заглушило його.

Хтось тут сидів і дивився на будинок 1601, думає він.

Готовий закластись на ранчо, коли б його мав.

Він іде в передню частину гаража й сідає на те місце, де сидів невідомий. Посередині двері розташовані три віконця, і з одного витерто пил. Точно навпроти – велике вікно вітальні будинку номер 1601.

– Слухайте, Білле, – каже Том. – Там щось під стільцем.

Ходжес нахиляється й зазирає, хоча від того живіт горить вогнем. Бачить там чорний диск, приблизно три дюйми [14 – Приблизно 7,5 см.] в діаметрі. Бере його за краї. На диску золотими літерами написане одне слово: «STEINER».

– Це від камери? – питає Том.

– Від бінокля. Поліцейські відділки з товстим бюджетом користуються біноклями «стайнер».

З хорошим «стайнером» – а, наскільки відомо Ходжесові, поганих їх не буває – спостерігач міг би простотаки опинитися в кімнаті Еллертон і Стовер, якщо вікно не зашторено... а коли вони з Холлі зранку були в тій кімнаті, штори були розсунуті. Чорт, якщо жіночки дивилися новини CNN, то спостерігач міг читати рухомий рядок внизу екрана!

Ходжес не має кульочка для речових доказів, але в кишені його куртки лежить пачка паперових серветок. У дві з них він акуратно загортає кришку від лінзи й ховає у внутрішню кишеню. Встає зі стільця (від чого шлунок знову скручує – щось сьогодні після обіду біль особливо дається взнаки) і тут помічає ще одну деталь. Хтось вирізав на дерев'яній стіні одну літеру між двома гаражними дверима – можливо, кишеньковим ножиком.

І ця літера – Z.

12

Вони вже майже вийшли на під'їзду доріжку, коли з Ходжесом стається дещо нове: раптовий больовий імпульс під лівим коліном – таке відчуття, ніби вдарили ножом. Він скрикує і від здивування, і від болю, схиляється, розминає руками болючий суглоб, щоб могли зрушити з місця. Чи щоб хоча б трохи полегшало.

Том схиляється до нього – і жоден з двох не помічає старий «шевроле», котрий повільно суне Гіллтоп-кортм. На його потертих синіх боках видно плями червоної ґрунтівки. Немолодий чолов'яга за кермом ще зменшує швидкість і роздивляється двох коло гаража. Потім «шевроле» розганяється, випустивши з вихлопної труби хмару блакитного диму, і проминає будинок Еллертон і Стовер, прямуючи до повороту в кінці вулиці.

– Що це було? – питає Том. – Що з вами?

– Судома, – цідить крізь зуби Ходжес.

– Розітріть.

Ходжес болісно посміхається з-під розкуйовдженого чуба:

– А що ж я, по-вашому, роблю?

– Можна я?

Том Сауберс, ветеран фізіотерапії завдяки походу на один ярмарок вакансій шість років тому, відсуває руку Ходжеса вбік. Знімає рукавичку й береться пальцями за коліно. Міцно.

- Ой, Господи! Бля, боляче!

- Знаю, - каже Том. - Тут нічого не вдієш. Перенесіть якомога більше ваги на здорову ногу...

Ходжес так і робить. «Шевроле малібу» з латками нудночервоної фарби знову поволі проїжджає повз них - тепер уже вниз із гірки. Водій знову обдаровує їх довгим поглядом - і розганяє машину.

- Попускає... - каже Ходжес. - Дякувати Богу за маленькі приємності.

Ному справді відпустило, а от живіт горить і спина болить, як побита.

Том стурбовано на нього дивиться.

- У вас точно все гаразд?

- Так. Просто ногу звело, та й усе.

- А ще може бути тромбоз глибоких вен. Ви ж уже не хлопчик, Білле. Вам треба перевіритися. Якби при мені з вами щось сталося, Піт мені б ніколи не пробачив. І сестра його теж. Ми так вам зобов'язані!

- Усе під контролем, завтра мені саме до лікаря, - каже Ходжес. - А тепер рушаймо звідси. Такий холод.

Кроків два-три він ще робить шкутильгаючи, після чого біль під коліном залишає його остаточно і він може йти нормально. Нормальніше за Тома. Того квітнева зустріч із Брейді Хартсфілдом у 2009 році нагородила кульгавістю на все життя.

13

Коли Ходжес дістається додому, шлункові легшає, а от сам він втомлений, як собака. Останніми днями він швидко стомлюється і пояснює це для себе паршивістю апетиту - але все ж не до кінця цього певний. Дорогою з Рідждейла в нього в кишені двічі билося скло і кричали діти, але за кермом він ніколи не бере слухавку, частково тому, що це небезпечно (не кажучи про те, що законами штату заборонено), а більше - тому, що не хоче бути рабом цієї штуки.

До того ж не треба бути чарівником, щоб знати, від кого прийшло щонайменше одне з повідомлень. Він береться за телефон лише тоді, коли вже повісив куртку в шафу в передпокої й злегка промацав внутрішню кишеню, перевіряючи кришечку від бінокля - чи справді вона на місці.

Перше повідомлення прийшло від Холлі:

Нам треба поговорити з Пітом і Ізабель, але спочатку зателефонуй мені. Маю? до тебе.

Друге - не від неї:

Доктор Стамос має до вас термінову розмову. Вас записано на 9:00 завтра. Будь ласка, з'явітьися на прийом!

Ходжес дивиться на годинник і бачить, що, хоча здається, ніби від ранку вже минув місяць, лише п'ятнадцять хвилин на п'яту. Телефонує до кабінету Стамоса, слухавку бере Марлі. Він одразу впізнає її за бадьорим голосом, який серйознішає, щойно Ходжес каже своє прізвище. Він не знає, які результати аналізів, але вони, вочевидь, недобрі. Як колись сказав Боб Ділан, для того щоб знати, звідки вітер, синоптик не потрібен.

Він переносить візит на пів на десяту, бо хоче спочатку посидіти з Холлі, Пітом і Ізабель. Він не дозволить собі повірити, що одразу після візиту до доктора Стамоса буде треба лягти в лікарню, але він реаліст і отой несподіваний біль у нозі не на жарт налякав його.

Марлі просить його лишатися на лінії. Ходжес якийсь час слухає мелодію групи «Young Rascals» (зараз вони, мабуть, уже далеко не «юнї негідники», а цілком собі старі, думає він), після чого вона повертається.

- Ми можемо перенести вас на пів на десяту, містере Ходжесе, але доктор Стамос хоче наголосити, що вам абсолютно необхідно прийти.

Ходжес не встигає стриматися:

- А наскільки все погано?

- У мене про ваш випадок інформації немає, - каже Марлі, - але я б сказала, що вам треба якомога швидше зайнятися тим, що погано. Чи ви так не вважаєте?

- Звичайно, вважаю, - з притиском каже Ходжес. - Безумовно, я прийду. І дякую вам.

Він роз'єднується і дивиться на свій телефон. На екрані - фотографія дочки, коли тій було сім років, вона, весела й усміхнена, катається на гойдалці, яку він повісив у дворі, коли вони мешкали на Фріборн-авеню. Коли вони ще були сім'єю. Тепер Еллі тридцять шість, вона розлучена, ходить до психолога і намагається пережити болісні стосунки з чоловіком, котрий розповів їй історію, стару як світ: «Я її скоро покину, але зараз час незручний...» Ходжес кладе телефон і підіймає сорочку. Біль у лівій частині живота знову зменшується до слабкого фону, і добре, тільки от не подобається йому оце потовщення під грудною кліткою. Наче він щойно з'їв величезний обід, а насправді ж він ледве половину обіду подужав і бубликом поснідав.

– Що з тобою діється? – звертається він до напухлого живота. – Мені б не завадив якийсь натяк, доки я завтра прийду на прийом.

Мабуть, він міг би якийсь натяк отримати, коли б увімкнув комп'ютер і поліз в Інтернет на медичні сайти, але він дійшов твердого переконання, що самодіагностика через Мережу – то забавка для дурнів. Натомість він телефонує Холлі. Та хоче знати, чи знайшлося щось цікаве в будинку 1588.

– Ну дуже цікаве, як отой у програмі «LaughIn»[15 – «LaughIn» – комедійне шоу 1960 – 1970-х років.] казав, але спочатку – давай своє запитання!

– Як ти вважаєш, Піт може виявити, чи Мартіна Стовер купувала комп'ютер? Перевірити її картки чи що? Бо її мати була старезна. Якщо це правда, то, значить, вона всерйоз збиралася вчитися на інтернеткурсах. А якщо вона серйозно збиралася, то...

– То ймовірність того, що вона домовилася з матір'ю про свою смерть, різко падає.

– Атож.

– Проте це не означає, що мати сама не могла на таке зважитися. Вона могла налити горілки з ліками в трубку Мартіні, поки та спала, а сама піти в ванну і там усе закінчити.

– Але Ненсі Елдерсон казала...

– Що вони щасливі – ну ясна річ, пам'ятаю. Просто варіант наводжу. Сама я в це не вірю.

– У тебе голос стомлений.

– Та просто трохи затуркався в кінці дня. От пожую чого-небудь – одразу збадьорюся!

Щоправда, ніколи в житті йому не хотілося їсти менше, ніж зараз.

– Їж добре. Ти щось дуже схуд. Але спочатку розкажи, що ж ви бачили у тому порожньому будинку.

– Тільки не в самому будинку. А в гаражі.

Він розповідає. Вона не перебиває його. І нічого не каже, коли він закінчує свою оповідь. Холлі інколи забуває, що вони ведуть телефонну розмову, то він перериває мовчання:

– Що скажеш?

– Не знаю, от зовсім не знаю. Це все... від початку до кінця ні на що не схоже. Ти теж так думаєш? Чи ні? Бо, може, я занадто сильно реагую. Таке буває...

Чи я не знаю, думає Ходжес, але цього разу він не вважає, що Холлі переоцінює химерність ситуації, про що й каже.

Холлі відповідає:

– Ти казав, що не вважаєш, ніби Дженіс Еллертон могла взяти будьщо в чоловіка в латаній куртці й робочому одязі.

– Атож, казав.

– То це означає...

Тепер уже він мовчить, даючи їй час зібратися на думці.

– ...це означає, що тут діяли двоє. Двоє. Один дав Дженіс Еллертон «запит» і вигадану анкету, в крамниці, а другий стежив за її будинком через дорогу. Причому з біноклем. З дорогим біноклем! Може, ті люди не працювали разом, а...

Він чекає. Злегка всміхається. Коли Холлі вмикає свої мислені процеси на повну, він майже чує, як у неї в голові крутяться коліщата.

– Білле, ти ще тут?

– Так. Просто чекаю, коли ти видаси результат.

– Ну, таки схоже, що вони разом працювали. Принаймні мені так видається. І ніби щось у них було до тих жінок, які загинули. Отаке. Ну як, потішився?

– Так, Холлі, потішився. Мене завтра на пів на десяту до лікаря викликають.

– Прийшли результати?

– Ага. Хочу перед тим влаштувати зустріч із Пітом та Ізабель. Пів на дев'яту тебе влаштовує?

– Звичайно.

– То ми все викладемо, розкажемо про Елдерсон та ігровий пристрій, який ти знайшла в будинку 1588. Подивимося, що вони думають. Як тобі таке?

– Так, тільки вона думати не буде.

– Може, ти помиляєшся?

– Так. А небо завтра може стати зеленим у червоний горошок. Ну а зараз зроби собі попоісти.

Ходжес запевняє, що так і вчинить, нагріває банку консервованого курячого супу з локшиною, дивлячись ранні вечірні новини. З'їдає більшу частину супу, ложку за ложкою, підбадьорюючи себе: «Ти можеш, ти можеш». Коли він мие посуд, біль у лівій частині живота повертається разом із тими мацаками, які охоплювали спину. Здається, біль рухається вгору-вниз із кожним ударом серця. Шлунок стискається. Ходжес думає, що треба бігти до туалету, але не встигає. Натомість нахиляється над раковиною і блює із

заплющеними очима. Не розплющуючи їх, тягнеться до крану, вмикає воду на повну потужність, щоб швидко змити оту гидоту. Він не хоче бачити, що з нього вилізло, бо в роті й у горлі відчувається присмак крові. Ох, думає він, я в халепі. В якій же я халепі.

14

Восьма вечора.

Коли лунає дзвоник у двері, Рут Скапеллі дивиться по телевізору якесь дурнувате реаліті-шоу, яке є просто приводом показати, як молоді люди обох статей бігають майже голі. Замість того щоб іти просто до дверей, вона човгає на кухню і вмикає монітор камери безпеки, яка висить над ганком. Мешкає жінка в безпечному районі, але все одно не схильна покладатися на удачу; серед улюблених приповідок її покійної матері було «лихо на місці не сидить». Вона дивується і знічується – чоловік на ганку виявляється знайомим: на ньому твідове пальто, вочевидь, дороге, і капелюх трілбі з пером. З-під капелюха чудово доглянута сива шевелюра виразно спадає уздовж скронь. У руці в нього тоненька валіза. Це – доктор Фелікс Бабіно, голова неврологічного відділення і головне світило регіональної клініки мозкових травм «Лейкс».

Знову лунає дзвоник, і медсестра поспішає відчинити, думаючи: «Він не може знати, що я робила сьогодні ввечері, бо двері були замкнені й ніхто не бачив, як я заходила. Розслабся. Це щось інше. Може, щось профспілкове». Але раніше він із нею профспілкові питання не обговорював, хоча останні п'ять років вона обіймає солідну посаду в професійній спілці медичних сестер. Доктор Бабіно б навіть не впізнав її на вулиці без халата. І тут вона усвідомлює, як вдягнена зараз – у старий домашній халат і так само старі капці (ще й із заячими мордочками!), але перевдягатися вже немає коли. Ну хоч бігуді на голові немає.

Він мав би зателефонувати, попередити, думає вона, але цю думку швидко змінює інша, тривожна: а може, він хоче захопити мене зненацька?

– Добрий вечір, докторе Бабіно. Заходьте, не стійте на холоді. Вибачте, що зустрічаю вас у домашньому халаті, але я просто ні на кого не чекала в гості.

Він заходить і просто зупиняється в коридорі. Щоб замкнути двері, Рут змушена його обійти. Подивившись на нього зблизька, вона міркує, щоб вони обое, напевне, мають симптоми розладу зовнішнього вигляду. Так, вона в халаті й капцях, але ж у нього щоки поцятковані сивою щетиною. Доктор Бабіно (нікому й на думку не спало б називати його доктором Феліксом) цілком міг би модно виглядати – чого вартий тільки кашеміровий шарф, невимушено накинутий навколо шиї, – але сьогодні йому необхідно поголитися, і то у край. А ще під очима в нього фіолетові мішки.

– Дозвольте, я візьму ваше пальто, – каже вона.

Він ставить валізу між черевиків, розстібає пальто й передає їй разом із розкішним шарфом. Досі він не промовив жодного слова. Лазанья, якою вона повечеряла, доволі смачна тоді, тепер, здається, тягне шлунок донизу, немов камінь.

– Чи не бажаєте...

– Ходімо до вітальні, – каже він і проходить повз неї, наче він тут господар.

Рут Скапеллі поспішає за ним.

Бабіно бере з крісла пульт від телевізора, натискає кнопку й вимикає звук. Молоді люди й далі бігають по екрану, але це видовище не супроводжується бездумною балаканиною ведучого. Скапеллі вже не просто ніяково: їй страшно. За свою роботу, за посаду, отримати яку було нелегко, але й за себе саму. Очі в нього наче взагалі не дивляться – там порожнеча.

– Може, вам принести чого-небудь попити? Може, чашечку...

– Слухайте, сестро Скапеллі. І слухайте уважно, якщо хочете залишитися на своїй роботі.

– Я... я...

– Бо інакше втратите роботу! – Бабіно ставить валізу на крісло і розстібає хитрі золотисті замочки. Вони відмикаються з тихим клацанням. – Ви скоїли акт фізичного насильства щодо психічно неповноцінного пацієнта, який можна розглядати також як акт сексуального насильства, а після цього зробили те, що закон кваліфікує як погроза фізичної розправи.

– Я... я ніколи...

Вона майже не чує власного голосу. Медсестрі здається, що коли вона зараз не сяде, то знепритомніє, але його валіза стоїть на її улюбленому кріслі. Вона бреде кімнатою до дивану, по дорозі обідравши ногу об кавовий столик, ледь його не перекинувши. Відчуває, як вниз до кісточки тече цівка крові, але не дивиться на неї. Якщо вона побачить кров, то вже точно знепритомніє.

– Ви викручували сосок містерові Хартсфілду. Потім ви погрожували зробити те саме з його тестикулами.

– Він зробив вульгарний жест! – спалахує медсестра. – Показав мені середній палець!

– Я подбаю, щоб ви більше медсестрою не працювали, – каже він, зазираючи в глибину своєї валізи, тоді як вона, ледь жива, падає на диван. На валізі – його монограма. Звичайно, золота. Їздить голова відділення на новому «BMW», а стрижка, напевне, коштувала йому п'ятдесят доларів. Можливо, більше. Він владний, деспотичний начальник – і ось він погрожує зламати їй життя за одну дрібну помилку. Одну маленьку помилку – недооцінювання...

Вона б не заперечувала, коли б зараз просто провалилася під землю, але бачить усе вона напрочуд чітко.

Здається, від неї не ховається жодна дрібничка: перо на капелюсі, кожна червона прожилка в його очах, навіть потворна сіра щетина на щоках і підборідді. Волосся в нього було б такого самого щурячого кольору, коли б він його не фарбував.

– Я... – тепер потекли сльози, гарячі сльози по холодних щоках. – Я... ну будь ласка, докторе Бабіно... – Вона не знає, звідки він про все дізнався, та це й не важливо. Головне, що знає. – Я ніколи більше так не буду. Ну будь ласка. Будь ласка...

Доктор Бабіно не поклопотався відповісти на ці благання.

15

Сельма Вальдес, одна з чотирьох медсестер, які працюють у «Відрі» з третьої до одинадцятої, формально стукає в палату 217 – це формальність, бо пацієнт ніколи не відповідає, – і заходить туди.

Брейді сидить у кріслі біля вікна, дивиться в темряву. Лампа коло ліжка горить, кидаючи золотаві зблиски на його волосся. На ньому досі значок: «Мене поголила медсестра Барбара!»

Вона починає питати, чи готовий він, щоб вона йому допомогла вкластися спати (він іще не може розстібнути сорочку й штани, але здатний скинути їх, коли вони розстібнуті), та зупиняється й передумує. Доктор Бабіно дописав до карти Хартсфілда наказовим червоним чорнилом:

«Пацієнта не турбувати, коли він у напівпритомному стані. У ці періоди його мозок, можливо, «перезавантажується», набуваючи нових малих, але цінних здатностей. Підходьте з інтервалом у півгодини й перевіряйте. Не ігноруйте це розпорядження».

Сельма не вважає, що Хартсфілд перезавантажує якусь фігню, – він просто відчалив кудись до країни дурнів. Але, як і всі медсестри у «Відрі», вона побоюється Бабіно, який має звичку приходити з перевіркою в будь-який момент, навіть під ранок, а зараз тільки восьма вечора. У якийсь момент після попередніх Сельминих відвідин Хартсфілд примудрився встати й зробити три кроки до тумбочки, де лежить його гаджет з іграми. Грати в жодну з них йому бракує можливостей, але ввімкнути його він може. Він любить покласти цю штуку собі на коліна і дивитися демо. Іноді він може так просидіти навіть понад годину, зігнувшись над екраном, неначе готується до якогось важливого іспиту. Найдужче йому подобається демо «Риболовлі», от і зараз він дивиться на нього. Грає мелодія, яку вона пам'ятає з дитинства:

«Де море, де море красиве...»

Вона підходить ближче, збирається сказати: «О, вам воно, бачу, дуже подобається», – але згадує суворе розпорядження («не ігноруйте!»), ще й підкреслене, і натомість задивляється в маленький екран п'ять на три дюйми. [16 – 12,5 ? 7,5 см.] Медсестра розуміє, чим пацієнтові так полюбилося це відео: є щось красиве й чарівне в тому, як екзотичні рибки з'являються, зупиняються, а потім швидко тікають з екрану за одним змахом хвоста. Одні з них червоні... інші – сині... треті – жовті... о, яка гарна рожева...

– Не дивіться.

Голос Брейді рипить, як двері, які рідко відчиняють, і, коли між словами достатня пауза, вони цілком чіткі. Зовсім не схоже на його звичайне нерозбірливе бурмотіння. Сельма підскочила, наче він її штурхнув, а не звернувся до неї. На екрані «заппіта» синій спалах поглинув усіх рибок, але потім вони повертаються. Сельма дивиться на годинник, пришпилений до халату догори дригом, і бачить час: восьма двадцять. Боже мій, вона що, справді простояла тут майже двадцять хвилин?

– Ідіть.

Брейді й далі не зводить погляду з екрана, де знову тудисюди пропливають рибки. Туди й сюди. Сельма відводить погляд, але їй це важко.

– Зайдете пізніше, – пауза. – Коли я закінчу, – пауза. – Дивитися.

Сельма робить, як їй сказано, і, щойно вийшовши в коридор, вона нарешті відчуває собою. Він звернувся до неї – щось у лісі здохло. А що, коли він любить дивитися те відео від «Риболовлі» так, як деякі чоловіки – на те, як дівчата в бікіні грають у волейбол? Зновтаки, щось дійсно велике в лісі здохло. А от чому дітям дають такі штуки гратися – ось питання. Для їхнього незрілого мозку це не може бути корисно, правда ж? А з другого боку, діти ж граються весь час у комп'ютерні ігри, то, може, в них імунітет. Ну а зараз у неї повно справ. Хай Хартсфілд сидить скільки хоче й на свою цяцьку витріщається.

Він же нікому тим не шкодить.

16

Фелікс Бабіно згинається в поясі якось неприродно, немов андроїд у науково-фантастичному фільмі. Запускає руку до валізи й виймає звідти плоский рожевий гаджет, схожий на електронну книжку. Екран сірий і порожній.

– Тут є один номер, який я б хотів знайти, – промовляє він. – Дев'ятизначний. Якщо ви зможете його знайти, сестро Скапеллі, сьогоднішній інцидент залишиться між нами.

Перше, що їй спадає на думку: «Докторе, ви збожеволіли», але сказати такого старша медсестра не може в момент, коли її життя в його руках.

– Ну як я це зможу? Я про ці електронні штуки взагалі нічого не знаю! Я телефоном ледве вмію користуватися!

– Це дурниці. Як хірургічну медсестру, вас часто викликали допомагати. Бо ви спритна.

Так, це доволі близько до істини – але в хірургії в Кайнера вона працювала років із десять тому: подавала ножиці, ретрактори, вату. Вона проходила шеститижневі курси з мікрохірургії – сімдесят відсотків за неї сплатила лікарня, – але їй було не дуже цікаво. Чи просто вона так казала: насправді їй було страшно не скласти. Але лікар має рацію: за кращих своїх часів вона була дуже швидка.

Бабіно натискає кнопку у верхній частині пристрою. Медсестра витягає шию і дивиться. Екран загоряється, на ньому висвічуються слова: «Вас вітає Зарріт!» Далі на екрані з'являються всілякі іконки. Мабуть, ігри, думає вона. Він проводить по екрану пальцем раз, другий, а тоді наказує медсестрі стати поряд. Вона вагається; він посміхається. Може, це він хотів по-доброму запросити її, але жінка злякалася. Бо в очах його зовсім нічого немає – взагалі якийсь нелюдський вираз.

– Підходьте, сестро. Я не кусаюся. Кусатись не кусається. А якщо все-таки?...

Усе ж вона робить крок до нього, щоб бачити екран, де туди-сюди плавають екзотичні рибки. Коли вони ворухуть хвостиками, вгору йдуть бульбашки. Грає якась наче знайома мелодійка.

– Бачите? Оце називається «Риболовля».

– Т-так...

А подумки: «Він справді з глузду з'їхав. У нього від надміру роботи якийсь нервовий зрив...»

– Якщо ви торкнетеся екрану вниз, почнеться гра і зміниться музика, але мені потрібно від вас не це. Вам потрібно тільки демо. Видивляйтеся рожевих рибок. Вони з'являються нечасто, але плавають швидко, то будьте уважні. Не зводьте очей з екрану.

– Докторе Бабіно, чи з вами все гаразд?

Це її голос, тільки звучить він немовби зовсім здалеку. Він не відповідає, просто дивиться на екран. Скапеллі теж дивиться. Рибки цікаві. І музика наче гіпнотизує. Раптом екран зблискує синім. Вона моргає, і ось уже рибки повернулися. Плавають туди-сюди. Ворухуть хвостиками й здіймають хмари бульбашок.

– Щойно побачите рожеву рибку, тицніть у неї пальцем, і з'явиться цифра. Дев'ять рибок, дев'ять цифр. Тоді у вас буде все, що треба, – і це

залишиться між нами. Розумієте? Вона думає спитати його, чи треба ті цифри записувати – чи просто запам'ятовувати, але це видається занадто складним, і вона просто каже: «Так».

– Добре. – Він дає їй гаджет. – Дев'ять рибок, дев'ять цифр. Але тільки рожеві, не забудьте.

Скапеллі дивиться на екран, де плавають рибки: червоні й зелені, зелені й сині, сині й жовті. Вони плывуть у ліву частину прямокутного екрану, а потім у праву. У праву, а потім у ліву.

Ліворуч, праворуч. Праворуч, ліворуч. Одні вище, другі нижче.

А де ж рожеві? Їй потрібно ловити рожевих, і, коли вона торкнеться дев'яток таких, усе залишиться позаду.

Краєм ока вона помічає, що Бабіно застібає свою валізу. Бере її й виходить із кімнати. Іде геть. Це не важливо. Її справа: зловити тих рожевих рибок – і все залишиться позаду. Екран загоряється синім світлом – і знову з'являються рибки. Плавають зліва направо, справа наліво. Грає пісенька: «Де море, де море красиве, де море, де море красиве, ми будем з тобою щасливі...»

Рожева! Вона торкається її пальцем! Число – 11! Іще вісім залишається.

Другу рибку вона ловить тоді, коли входні двері тихо зачиняються, а третю – коли надворі заводиться машина Фелікса Бабіно. Жінка стоїть посеред вітальні, розтуливши губи, немов для поцілунку, і не зводить погляду з екрана. Кольорові відблиски ходять її щоками й лобом. Її очі широко розплющені й не моргають. Впливає на видноту четверта рибка, ця повільна, немов проситься, щоб її зловили, але жінка стоїть і не рухається.

– Вітаю вас, сестро Скапеллі.

Вона роззирається і бачить у своєму кріслі Брейді Хартсфілда. Він трохи розпливається по краях, він примарний, але це він як є. Вбраний він у те саме, в чому вона його бачила тоді, коли заходила до нього ввечері: джинси й сорочка в клітинку. На сорочці значок із написом «Мене поголила медсестра Барбара!» Але звичний всім у «Відрі» порожній погляд Брейді зник. Він дивиться на медсестру із живою цікавістю. Вона пам'ятає: її брат так само спостерігав за своєю мурашиною фермою, коли вони обое були дітьми в Герші, штат Пенсильванія. Мабуть, він – привид: у його очах плавають рибки.

– Він розкаже, – говорить Хартсфілд. – І то будуть не просто слова, розумієте, в чому штука? У нього там є маленька така камера в моїй палаті, щоб за мною стежити. Вивчати мене. Широкий об'єктив, видно всю палату. Така лінза зветься «риб'яче око».

Він посміхається, щоб показати, що скаламбуриє. Його правим оком пропливає червона рибка, зникає, потім з'являється в лівому. Скапеллі думає: «У нього в голові рибки плавають. Я бачу його думки...»

- При камері є відеозапис. Він покаже дирекції кадри, як ви мене катуєте. Мені не так уже й боляче було, я вже не такий чутливий до болю, як раніше, але він скаже: ви його кували! І на тому все ще не скінчиться. Він розвісить їх у You-Tube, у Фейсбуку, на ресурсі «Погана медицина». Відео стане популярне. Ви прославитесь. Медсестра-садистка. І хто вас захищатиме? Та ніхто. Бо вас ніхто не любить. Усі вважають, що ви жаклива. А ви як думаете? Ви самі не вважаєте себе жакливою?

Тепер, коли на цій думці зосереджено всю її увагу, Рут Скапеллі відчуває, що це так і є. Людина, яка чоловікові з тяжкою мозковою травмою погрожує викрутити яйця, - то, без сумніву, жаклива людина. А як вона вважає?

- Скажіть. - Він із посмішкою схиляється вперед. Рибки плавають. Синій спалах. Музика грає.

- Скажіть, суко нікчемна.

- Я жаклива, - вимовляє Рут Скапеллі у власній вітальні, де нікого, крім неї, немає. Дивиться на екран «запїта».

- А тепер скажіть серйозно.

- Я жаклива. Я жаклива нікчемна сука.

- А що зробить доктор Бабіно?

- Поставить це на You-Tube. На Фейсбук. На ресурс «Погана медицина». Усім розповідь.

- Вас заарештують.

- Мене заарештують.

- Ваше фото буде в газетах.

- Обов'язково.

- Вас посадять у в'язницю.

- Мене посадять у в'язницю.

- Хто вас захищатиме?

- Ніхто.

Сидячи в палаті номер 217 у «Відрі», Брейді дивиться в екран з демо «Риболовлі». Його обличчя - цілком живе і притомне. Такий вираз він приховує від усіх, крім Фелікса Бабіно, і доктор Бабіно йому вже не

важливий. Він уже майже не існує. Останнім часом він є здебільшого Доктором Z.

– Сестро Скапеллі, – каже Брейді, – ходімо на кухню. Вона опирається, але недовго.

18

Ходжес намагається обманути свій біль і спати далі, але той усе не відпускає, тягне його на поверхню, доки чоловік розплющує очі. Намацує на тумбочці годинник і бачить, що лише друга година ночі. Поганий час для прокидання – може, навіть, найгірший. Коли в нього після виходу на пенсію було безсоння, він думав, що друга година ночі – це час самогубців, а зараз йому спадає на думку: «Напевне, саме тоді місіс Еллертон це зробила...» Друга година ночі. Час, коли здається, що ранок ніколи не настане.

Він вилазить із ліжка, повільно йде до ванної, бере величезну (економічна упаковка!) пляшку гелюсилу[17 – Засіб проти підвищеної кислотності.] з аптечки, намагаючись не дивитися на себе в дзеркало. Робить чотири великі ковтки просто з шийки, потім нахиляється, чекаючи, прийме шлунок ліки чи випадково натислося на «скинути», як це сталося із курячим супом. Усе залишається на місці, а біль починає вгамовуватися. Іноді гелюсил допомагає. Не завжди.

Він міркує, чи не лягти знову в ліжко, але його лякає ота нудна пульсація, яка повернеться, якщо він прийме горизонтальне положення. Тож натомість Ходжес човгає в кабінет і вмикає комп'ютер. Він розуміє, що гіршого часу шукати ймовірних причин свого стану годі придумати, але просто не може втриматися. Завантажується картинка робочого столу (ще одна дитяча фотографія Еллі). Він веде мишкою по екрану, збираючись відкрити Firefox, але зупиняється. Тут щось новеньке. Між повітряною кулькою текстових повідомлень і камерою Face-Time з'явилася блакитна парасолька з червоною одиницею.

– Побий мене грім! – каже він. – Повідомлення з «Блакитної парасольки Деббі»!

Значно молодший товариш Джером Робінсон завантажив йому на комп'ютер додаток Blue Umbrella майже шість років тому. Брейді Хартсфілд, він же містер Мерседес, забажав спілкуватися з поліцейським, який не зміг його спіймати. І хоча Ходжес був на пенсії, говорити він був готовий. Бо щойно вдається розговорити такого покидька, як містер Мерседес (подібних до нього небагато, і слава Богу) – до того, щоб його зловити, залишається тільки крок. Це особливо вдається із самовпевненими типами – а Хартсфілд був втіленням самовпевненості. Вони обидва мали причини спілкуватися на безпечному і, як вважалося, неможливому для стеження чаті, сервери якого ховалися десь у найтемніших глибинах Східної Європи. Ходжес хотів зробити так, щоб призвідник бійні в центрі припустився якоїсь помилки, котра

допоможе його викрити. Містер Мерседес хотів довести Ходжеса до самогубства. Адже з Олівією Трелоні в нього це вдалося, то чом би й ні.

«Хіба це життя тепер у вас, коли «мисливський азарт» уже позаду? – написав він у своєму першому посланні до Ходжеса, тому, яке прийшло простою поштою. – Бажаєте зв'язатися зі мною? Спробуйте зробити це "Під блакитною парасолькою Деббі". Я навіть уже приготував там для вас ім'я користувача – "kermitfrog19"».

З великою допомогою Джерома Робінсона і Холлі Джібні Ходжес вийшов на слід Брейді, а Холлі нанесла злочинцю рішучий удар. Джером і Холлі отримали право на безкоштовне користування муніципальними послугами на десять років; Ходжес отримав електронний кардіостимулятор. Були на тому шляху такі печалі й утрати, про які Ходжес не хоче думати – навіть і зараз, через стільки років, – але треба сказати, що для міста, а надто для тих, хто пішов на той концерт у «Мінго», все скінчилося добре.

У якийсь момент між 2010 роком і нинішнім часом іконка з блакитною парасолькою зникла з нижньої частини його монітора. Якщо Ходжес колись і замислювався, що з нею сталося (сам він не може пригадати такої думки), то, певне, гадав, що Джером або Холлі прибрали її з нижньої панелі під час котрогось візиту, під час якого виправляли чергове неподобство, яке спіткало його беззахисний «макінтош». Натомість той, хто прибрав ту іконку, міг сунути її в папку «Програми», де та парасолька й лишилася, то її всі ці роки не було видно. Чорт, та, може, він і сам її туди перетягнув і забув. Після шістдесяти п'яти пам'ять, буває, губить якісь деталі, коли життєвий матч уже далеченько перейшов за середину другого тайму.

Він веде курсор до блакитної парасольки, вагається, клацає мишкою. Замість робочого столу на екрані з'являється картинка з юною парою на летючому килимі над нескінченним морем. Сіється срібний дощик, але молоді люди в затишку й безпеці під блакитною парасолькою.

Ах, які спогади викликає ця картина...

Він вводить «kermitfrog19» і як ім'я користувача, і як пароль – хіба не так він робив це раніше за вказівкою Хартсфілда? Він не певен, але є лише один спосіб перевірити. Ходжес б'є по клавіші «Ввести».

Машина замислюється на одну-дві секунди (здається, що на довше) – і, вуаля, він уже увійшов. Ходжес бачить – і зводить брови: що за знак? Брейді Хартсфілд підписувався «merckill» (Мерседес-кілер) – це Ходжес добре пам'ятає, – а тут хтось інший. Це й не мало б його дивувати, адже Холлі перетворила збоченський мозок Хартсфілда на кашу, але все одно щось є в цьому дивне.

Z-Boy бажає з вами балакати! Чи бажаєте ви балакати з Z-Boy?

ТАК/НІ

Ходжес тисне «ТАК», і за мить з'являється повідомлення. Одне-єдине речення, півдюжини слів, але Ходжес перечитує його кілька разів,

відчуваючи не страх, а хвилювання. Щось йому відкривається. Що саме, він іще не розуміє, але відчуває чималий масштаб.

Z-Boy: Між вами ще не все скінчено.

Ходжес насуплено роздивляється послання. Урешті нахиляється до екрана і пише:

kermitfrog19: Між мною і ким? Хто це пише?

Відповіді немає.

19

Ходжес і Холлі зустрілися з Пітом та Ізабель у «Ідальні Дейва», забігайлівці, розташованій на відстані кварталу від ранкової божевільні під вивіскою «Starbucks». З огляду на те, що метушня з ранніми сніданками скінчилася, у них є вибір – і вони обирають столик у глибині. На кухні по радіо звучить пісенька групи «Badfinger», офіціантки сміються.

– У мене є лише півгодини, – каже Ходжес. – Потім біжу до лікаря.

Піт нахиляється до нього, вигляд у нього стурбований:

– Маю надію, нічого серйозного?

– Та ні, я добре почуваюся. – І справді, цього ранку так і є, йому наче знову сорок п'ять. Повідомлення на комп'ютері, хоч яке загадкове й зловісне, виявилось кращими ліками, аніж гелюсил. – Перейдімо до наших знахідок. Холлі, їм потрібні об'єкт А й об'єкт Б. Передайно їх. Холлі принесла на зустріч свій маленький картатий портфель. Звідти (без надто великого бажання) вона видобуває «Zappit Commander» і кришечку від лінзи, знайдену в гаражі будинку 1588. Обидві – у поліетиленових пакетах, хоча кришечка й досі загорнута в серветки.

– Що це ви таке замислили? – дивується Піт. Поліцейський щосили намагається тримати жартівливий тон, але Ходжес чує в його словах і звинувачувальні нотки.

– Розслідування, – каже Холлі і, хоча зазвичай вона не схильна дивитися людям в очі, швидко зиркає на Іззі Джейнз, немовби кажучи: «Що, зрозуміла?»

– Поясніть, – говорить Іззі.

Ходжес так і чинить, а Холлі сидить поряд, опустивши очі, безкофеїнова кава (вона п'є лише таку) стоїть неторкана. Жінка рухає щелепами, і Ходжес розуміє: вона знову повертається до «нікоретте».

– Неймовірно! – каже Іззі, коли Ходжес закінчує свою оповідь. Вона показує на торбу із «запідом». – Ви це просто взяли. Загорнули в газетку, як рибу на базарі, і винесли з дому!

Холлі немов зменшується на своєму стільці. Її руки складені на колінах у настільки тугий замок, що кісточки побіліли.

Ходжесові зазвичай Ізабель подобається, хоч одного разу вона мало не збила його з пантелику запитаннями в кімнаті для допитів (то було під час справи містера Мерседеса, коли він по самий зад був у розслідуваннях за межами закону), а от зараз вона йому не надто до вподоби. Він не може добре ставитися до того, хто змушує Холлі настільки зменшуватися.

– Із, дивись на речі розумно. От поміркуй. Якби Холлі не знайшла цю штуку – і то суто випадково, – вона б там так і залишилася. Ви ж, друзі мої, не збиралися обшукувати будинок.

– Ви б, мабуть, економці також телефонувати не стали, – каже Холлі, і, хоча вона ще не підводить очей, у її голосі з'являється метал.

Ходжесові приємно це чути.

– Ми б у свій час відшукали б ту Елдерсон, – каже Іззі, але погляд її оксамитових сірих очей рухається вгору й ліворуч. Класична ознака брехні – і Ходжес одразу бачить: вони з Пітом навіть не говорили ще про економку, хоча, мабуть, колись би й заговорили. Піт Гантлі, можливо, й сумлінний робітничок, а такі зазвичай є ретельними, цього в них не відняти. – Якщо на цьому гаджеті колись і були відбитки пальців, – каже Іззі, – то їх уже там нема. Можна з ними попрощатися.

Холлі щось ледь чутно шепоче, і Ходжес згадує, що коли вони вперше зустрілися (він тоді абсолютно недооцінював її), то думав про неї як про бурмотливу Холлі. Іззі нахилиється, очі в неї стають зовсім не оксамитовими:

– Що ти сказала?

– Вона сказала, що це – дурниці, – відповідає Ходжес, добре зрозумівши, що колега вжила слово «ідіотизм». – І вона має рацію. Ця штука була між бильцем крісла Еллертон і подушкою. То будь-які відбитки там вже розмазалися б, ви це розумієте. А ви збиралися обшукати весь будинок?

– Мабуть, – дещо кислим тоном відповідає Іззі. – Залежно від результатів експертизи.

Крім спальні Мартіни Стовер і ванної, ніяких свідчень для судово-медичної експертизи ніде не бралось. Усі, Іззі в тому числі, це знають, і Ходжесові немає чого пояснювати чи уточнювати з цього приводу.

- Розслабся, - звертається Піт до Ізабель. - Я запросив Керміта і Холлі туди, ти погодилася.

- Ну я ж не знала, що вони звідти винесуть...

Вона замислюється. Ходжес із цікавістю чекає, чим же вона закінчить. Невже скаже: «...речовий доказ»? Речовий доказ чого? Згубної пристрасті до комп'ютерних пасьянсів, «сердитих пташок» і «жабок»?

- ... Власність місіс Еллертон, - незграбно завершує вона.

- Ну так, зараз ви зрозуміли, - каже Ходжес. - Можемо рухатися далі? Може, поговоримо про чоловіка, який вручив покійній цю штуку в супермаркеті, стверджуючи, що йому потрібні відгуки користувача про гаджет, який уже знято з виробництва?

- А також про чоловіка, який за ними стежив, - додала Холлі, не підводячи очей. - У бінокль із другого боку вулиці.

Старий колега Ходжеса показує на пакет із кришечкою від лінзи:

- Я спробую зняти відбитки пальців, але особливої надії не маю, Керм. Ти ж знаєш, як такі кришечки чіпляють і знімають.

- Атож, - каже Ходжес, - за краї. І там у гаражі був такий зусман, пару з рота видно. Той, напевне, й рукавичок не знімав.

- Той, який у супермаркеті, скоріш за все, за якоюсь схемою працював, - мовила Іззі. - Пахне цим. Мабуть, прийшов через тиждень, спробував переконати її, що, взявши застарілий ігровий пристрій, вона зобов'язана купити новий, а вона сказала йому, щоб ішов своїми папірцями займатися. А може, він використав її інформацію з анкети для хакерської атаки на комп'ютер.

- На такий комп'ютер! - не втрималася Холлі. - Та він старий, як світ!

- А ви добре роздивилися, чи не так? - промовила Іззі. - Аптечку ви теж переглянули?

Це вже було занадто для Ходжеса.

- Вона зробила те, що мали зробити ви, Ізабель. І ви самі це знаєте.

До щік Іззі почала приливати кров.

- Ми вийшли на зв'язок із ввічливості, та й усе. І краще б я ніколи цього не робила. З вами двома постійно морока!

- Припини, - каже Піт.

Але Іззі нахиляється до співрозмовників, її погляд кидається від обличчя Ходжеса до опущеної голови Холлі:

- Ті ваші два таємничі незнайомці - якщо вони взагалі існували! - не мають ніякого стосунку до того, що відбулося в тому домі! Один, очевидно, простий шахрай, а другий - звичайний вуаерист!

Ходжес розуміє, що дружній тон він зберігати мусить - хай збільшується мир і таке інше, - але він просто не може.

- Авжеж, збоченець, який пускає слину від думки про те, як вісімдесятирічна жінка роздягається, а паралізовану обмивають мочалкою? Ну так, звичайно, в цьому є сенс.

- Читай по губах, - відказує Іззі. - Мати вбила дочку, потім себе. Навіть своєрідну передсмертну записку залишила: Z - кінець. Куди вже зрозуміліше!

Z-Бой, думає Ходжес. Хоч хто там чекав на нього під блакитною парасолькою, але називає він себе Z-Бой.

Холлі підводить голову.

- У гаражі теж є позначка Z. Вирізана на дошках між дверми. Білл бачив. І «заппіт» також на цю літеру починається.

- Так, - каже Іззі. - А в прізвищах Кеннеді й Лінкольна однакова кількість літер, [18 - В англійській мові.] і це свідчить про те, що їхній убивця - той самий чоловік!

Ходжес тихцем позирає на годинник і бачить, що йому скоро час іти, і це добре. Крім того, що Холлі засмутилася, а Іззі розізлилася, зустріч нічого не дала. І, певне, не дасть, бо він не збирається казати ні Пітові, ні Ізабель про те, що під ранок побачив на власному комп'ютері. Ця інформація мала б пожвавити процес розслідування, але він його не квапитиме, доки не розвідає дещо сам. Він не хотів би, щоб Піт із нею возився і щось наплутав, але...

Але ж він може. Бо ретельність - погана заміна вдумливості. А Іззі? Вона зовсім не хоче відкривати банку з черв'яками - оцими всіма загадковими листами й незнайомцями з дешевого детективу. Принаймні не тоді, коли смерть у будинку Еллертон - уже на першій сторінці сьогоднішньої газети, разом із повною ретроспективою того, як Мартіна Стовер стала паралізованою. Не тоді, коли Іззі чекає наступного кроку кар'єрними сходами шойно після того, як її напарник вийде на пенсію.

- Підіб'ємо підсумок, - каже Піт. - Сприймаймо це як убивство із самогубством. А ми рухаємося далі. Ми повинні рухатися далі, Керміте. Я йду на пенсію. Із залишиться з купою справ і на якийсь час без напарника, дякуючи цим ідіотським скороченням бюджету. Оцео, - він показує на два пакети, - воно доволі цікаве, але не впливає на зрозумілість того, що сталося. Хіба що ви вважаєте, що це все підлаштував якийсь майстерний злочинець? Отой, на старій машинці й у куртці, заклеєній маскувальною стрічкою?

- Ні, я так не вважаю. - Ходжес згадав дещо, що Холлі вчора казала про Брейді Хартсфілда. Вона вжила слово «архітектор». - Я вважаю, що ви правильно розумієте. Убивство із самогубством.

Холлі кидає на нього короткий погляд – неприємно вражений і здивований, а потім знову опускає голову.

– Але ти дещо зробиш для мене?

– Якщо зможу, – відповідає Піт.

– Я пробував увімкнути пристрій, але екран не світиться. Може, батарея сіла. Я не хотів відкривати те місце, де батареї, – бо якраз там і можуть бути відбитки пальців.

– Я подбаю, щоб їх там зняли, але сумніваюся...

– Так, і я теж. Але мені дійсно хотілося б, щоб один з ваших кібер-спеціалістів увімкнув його і перевірів, що там за ігрові додатки. Раптом там щось незвичайне.

– О'кей, – каже Піт і трохи совається на сидінні, коли Іззі закриває очі. Ходжес не певен, але в нього складається враження, що Піт штовхнув її ногою під столом.

– Мені час іти, – каже Ходжес і тягнеться до гаманця. – Учора пропустив зустріч. Другої не можу пропустити.

– Ми розрахуємося, – каже Іззі. – Після того, як ви принесли нам такі цінні докази, це просто дрібниця. Холлі щось ледь чутно шепоче. Цього разу Ходжес сумнівається, навіть добре знаючи Холлі, але гадає, що вона промовила: «Сука!»

20

Надворі Холлі натягує на вуха немодну, але чимось дуже симпатичну мисливську шапочку і засовує руки в кишені куртки. Вона не хоче на нього дивитися, просто іде до їхнього офісу в сусідній квартал. Ходжес поставив машину біля ідальні, але він біжить за Холлі.

– Холлі!

– Ти бачиш, як воно є. – Вона пришвидшує крок і не озирається.

Біль у животі повертається, Ходжес задихується.

– Холлі, зачекай! Я не встигаю за тобою!

Вона озирається, і він з тривогою бачить: її очі повні сліз.

– Ну там же є щось більше! Більше, більше, більше! А вони хочуть просто замести це під килим, і навіть я розумію причину. Причина в тому, що Піт хоче спокійного пенсійного вечора без оцього над головою – так, як ти

пішов із «Мерседесом-кілером». А газети з цією подією не надто носитимуться, але ж ти знаєш – це щось більше, я знаю, що ти знаєш, і я знаю, що тобі треба отримати свої аналізи, і я хочу, щоб ти їх отримав, бо я так хвилююся, – але ці нещасні жінки... Просто не уявляю... вони не заслужили на таке... на те, щоб їх отак закопали...

Вона врешті змовкає, тремтить. Сльози замерзають на її щоках. Він нахиляє її обличчя, щоб вона подивилася на нього, знаючи, що вона відсахнулася б, якби до неї так доторкнувся хтось інший. Так, навіть Джером Робінсон, а вона любить Джерома, напевно, відтоді, як вони удвох виявили програму-привида, яку Брейді залишив у комп'ютері Олівії Трелоні, – ту саму, що штовхнула бідолошну жінку за грань і спричинилася до того, що вона вжила свою смертельну дозу.

– Холлі, ми ще з цим не закінчили. Власне, ми, здається, на самому початку.

Вона дивиться йому просто в обличчя – такого вона собі теж більше ні з ким не дозволяє:

– Що це значить?

– Дещо нове вплигло, тільки я не хотів казати Піту й Іззі. Навіть і не знаю, що, в біса, про це думати. Зараз не встигну тобі розказати, але приїду від лікаря – і все розповім!

– То добре, чудово. Тоді ідь. І хоча я й невіруюча, але помолюся за твої результати. Адже молитва не завадить, правда?

– Не завадить.

Він швидко її обіймає – Холлі довго не пообіймаєш – і вертається до машини, знову думаючи про те, як вона вчора назвала Брейді Хартсфілда – архітектор самогубства. Гарний вислів для людини, яка у вільний час віршує (не те, що Ходжес її вірші читав чи міг би прочитати), але Брейді б, напевне, вишкірився, почувши таке: це, на його думку, і близько не так. Брейді вважав себе князем самогубств.

Ходжес залазить у «приус», купівлі якого домоглася від нього Холлі, й вирушає до доктора Стамоса. Він і сам трохи молиться: «Хай би це була виразка. Навіть така, яка кровить і яку треба зашивати...

Просто виразка.

Будь ласка, не треба нічого гіршого...»

Цього разу він не має часу прохолоджуватися в почекальні. Хоча він і приїхав лише на п'ять хвилин раніше, а народу там уже стільки, як у

понеділок зранку. Не встигає він і присісти, як спортсменка-адміністраторка Марлі відправляє його в кабінет.

Белінда Дженсен, медсестра Стамоса, щоразу на річному медогляді вітає його веселою усмішкою, але цього ранку вона не всміхається, не всміхається й тоді, коли він стає на ваги і згадує, що для медогляду вже трохи запізно. На чотири місяці спізнився. Майже на п'ять. Важок на старих вагах підкочується до цифри 165.[19 - 165 фунтів - майже 75 кг.]

Коли він у дев'ятому році йшов на пенсію з поліції, то на обов'язковому передпенсійному медогляді затяг 230 фунтів.[20 - 104,4 кг.] Белінда замірює йому тиск, засовує щось у вухо, вимірюючи температуру, а потім веде його повз оглядову кімнату просто в кабінет доктора Стамоса в кінці коридору. Стукає кісточками пальців у двері і, коли лікар відгукується: «Заходьте, будь ласка!», - веде Ходжеса досередини. Зазвичай балакуча, з купою історій про своїх неспокійних дітей і самовпевненого чоловіка, сьогодні вона практично не говорить.

Це не на добро, думає Ходжес - але, може, не все аж так погано. Боже милий, будь ласка, хай не дуже погано. Можна ж іще десяток років попросити, ну можна ж, правда? А якщо Ти не можеш, ну хоч би п'ять?

Венделл Стамос - чоловік за п'ятдесят, він швидко лисіє і має широкоплечу підтягнуту статуру колишнього спортсмена, який зберігає форму й після виходу на пенсію. Він серйозно дивиться на Ходжеса й запрошує його сісти. Ходжес так і робить.

- Наскільки погано?

- Кепсько, - каже доктор Стамос і квапиться додати: - Але не безнадійно.

- Не ходіть навколо, просто скажіть.

- Це рак підшлункової залози, і, боюсь, ми зловили його... ну... досить пізно. Процес перекинувся й на печінку.

Ходжес ловить себе на сильному й відчайдушному бажанні розсміятися. Ні, не просто розсміятися, а на хрін закинути голову й видати такий шалений йодль, як той дід Гайді.[21 - Мається на увазі персонаж книжки Й. Спірі «Гайді» про швейцарську дівчинку, яка мешкає в Альпах у дідуся. Повість була екранізована як фільм і мультфільм.] Напевне, річ у словах Стамоса «кепсько, але не безнадійно». Від цього Ходжесові пригадується старий анекдот. Лікар каже пацієнтові: «У мене для вас є хороша новина і погана, з якої починати?» - «Давайте з поганої», - каже пацієнт. «Ну... - говорить лікар. - У вас неоперабельна пухлина мозку». Пацієнт плаче і питає, яка ж після такого може бути хороша новина. Лікар нахиляється до нього ближче, змовницьки посміхається й каже: «Я трахаю свою реєстраторку - і вона класна!»

- Я б хотів, щоб ви негайно пішли до гастроентеролога. Тобто сьогодні. Найкращий у цій частині країни - Генрі Їп у лікарні Кайнера. Він направить вас до хорошого онколога. Напевне, цей товариш одразу порадить вам розпочати хімію й опромінення. Це може бути для пацієнта нелегко, ослаблює, але порівняно з тим, як це було навіть років із п'ять тому...

- Зачекайте, - каже Ходжес. Бажання сміятися, на щастя, минулося.

Стамос замовкає і дивиться на нього в ясному промінні січневого сонця. Ходжес замислюється. «Якщо не станеться дива, то це взагалі останній січень у моєму житті. Треба ж...»

- Які мої шанси? Не золотить пігулку. У мене зараз дуже невідкладна справа в житті, можливо, надзвичайної важливості, - то я маю знати.

Стамос зітхає:

- Боюся, мізерні. Рак підшлункової - він, собака, такий підступний...

- Скільки в мене часу?

- З лікуванням? Може, рік. Може, два. А про ремісію навіть мо...

- Маю над цим подумати, - говорить Ходжес.

- Я не раз чув подібне, коли мав неприємний обов'язок говорити пацієнтам подібні діагнози, і завжди кажу їм те саме, що й вам зараз, Білле. Якщо ви стоїте на даху будинку, який горить, а тут прилітає вертоліт і спускає вам драбину - хіба вам треба подумати, перш ніж туди полізти?

Ходжес міркує над цим, і бажання сміятися повертається. Стримати сміх він може, але не усмішку. Усміхається широко й приємно:

- Може, й треба - а раптом у нього в баку лишилося тільки два галони[22 - Приблизно 7 літрів.] пального!

22

Коли Рут Скапеллі мала двадцять три роки і ще не починала нарощувати навколо себе той панцир, який є навколо неї зараз, у неї стався короткий і незграбний роман із не зовсім чесним чоловіком - господарем кегельбану. Рут завагітніла й народила дочку, яку назвала Сінтія. Це відбувалося в Дейвенпорті, штат Айова, де вона здобувала диплом медсестри в університеті Каплан. Вона зі здивуванням виявила, що стала матір'ю, а ще більше дивувалася, що батько Сінтії - сорокарічний чолов'яга з висячим пузом і наколкою «ЛЮБИТИ ЩОБ ЖИТИ І ЖИТИ ЩОБ ЛЮБИТИ» на волохатій лапі. Коли б він зробив їй пропозицію (він не зробив), то вона б із внутрішнім здриганням відмовилася. Дбати про дочку їй допомагала тітка Ванда.

Сінтія Скапеллі-Робінсон нині живе в Сан-Франциско, має чудового чоловіка (без наколок) і двох діточок, старший з яких - відмінник і скоро закінчить школу. У її домі панують тепло і затишок. Сінтія дуже дбає, щоб підтримувати таку атмосферу, адже в домі її тітки, де вона в основному зростала (тоді як мати почала вже нарощувати свій міцний панцир), було завжди емоційно холодно, багато звинувачень і зауважень, які зазвичай

починалися словами: «Ти забула...» Емоційна температура здебільшого перевищувала точку замерзання, але вище за +7 підіймалася нечасто. Коли Сінтія ходила в школу, вона вже називала матір на ім'я. Рут Скапеллі нічого не мала проти цього; власне, це стало для неї навіть трохи полегшенням. Через роботу доччині весілля пройшло повз неї, але Рут надіслала молодятим подарунок – радіо з годинником. Нині Сінтія з матір'ю розмовляють раз чи двічі на місяць, вряди-годи обмінюються електронними листами. На розповідь: «Джош гарно вчиться в школі, потрапив до футбольної команди», – прийшла лаконічна відповідь:

«Молодець». Сінтія ніколи не скучала за матір'ю, бо не дуже й було за чим скучати.

Того ранку молода жінка встає о сьомій годині, готує снідати чоловікові й синам, проводить Хенка на роботу, а хлопців – до школи, споліскує посуд і кладе його в посудомийну машину. Йде до кімнати-пральні, складає одяг у машинку й запускає її теж. Ці ранкові справи вона виконує, ані разу не подумавши: «Не забудь...», тільки от десь у глибині ця думка в неї все ж думається, і так буде завжди. Посіяне в далекому дитинстві пустило глибоке коріння.

О дев'ятій тридцять вона запарює собі другу каву, вмикає телевізор (поглядає вона туди нечасто, але все ж яке-не-яке товариство) і ноутбук – перевірити, чи немає якихось електронних листів, крім регулярних розсилок з «Амазону» й «Urban Outfitters». Зранку є лист від матері, відісланий учора о 10:44 вечора, – отже, за часом Західного берега, о 8:44. Дивиться на тему листа – це одне слово: «Пробач».

Сінтія відкриває лист. Її серце починає шалено калатати.

Я жаклива. Я жаклива нікчемна сука. Ніхто мене не захищатиме. Я мушу це зробити. Я тебе люблю.

Я тебе люблю. Коли ж мати востаннє казала їй це? Сінтія, яка говорить синам ці слова по чотири рази на день, чесно не може згадати. Хапає зі столу телефон, який заряджався, і телефонує мамі на мобільний, потім на стаціонарний. Чує короткі ділові слова її голосом:

«Залишіть голосове повідомлення. Я зателефоную, якщо це буде доцільно». Сінтія просить матір зателефонувати негайно, але їй дуже страшно, що та, можливо, вже не буде в змозі це зробити. Ні зараз, ні, може, навіть потім – і взагалі ніколи.

Вона двічі обходить по периметру свою сонячну кухню, кусаючи губи, потім хапає телефон і набирає номер лікарні імені Кайнера. Поки її з'єднують із мозковою травматологією, вона далі ходить колами по кухні. Нарешті слухавку бере медбрат, який називається Стівом Галперном. Ні, каже їй Галперн, сестра Скапеллі не прийшла, і це дивно. Її зміна починається о восьмій, а на Середньому Заході вже двадцять хвилин на першу.

– Спробуйте зателефонувати їй додому, – радить Стів. – Може, вона на лікарняному, хоча це на неї не схоже – залишитися вдома, не попередивши.

Ви навіть не уявляєте наскільки не схоже, думає Сінтія. Хіба що Галперн теж виріс у домі, де повсякчасним приспівом ідуть слова: «Ти забув...»

Вона дякує медбратові (про таке вона за жодного хвилювання не забуде!) і телефонує до поліцейського відділку за дві тисячі миль. Називається і якомога спокійніше намагається окреслити свою проблему.

– Моя мати живе в будинку 298 на вулиці Танненбаум. Її звати Рут Скапеллі. Вона старша медсестра у відділенні мозкової травматології лікарні імені Кайнера. Сьогодні зранку я отримала від неї електронного листа, який змушує мене думати...

Що в неї глибока депресія? Ні, таким поліцейських не докличешся. Та й не вважає вона так насправді. Жінка набирає повні груди повітря.

– ...змушує мене думати, що вона могла замислити самогубство.

23

Поліцейська машина номер 54 під'їжджає до будинку номер 298 на вулиці Танненбаум. Офіцери Амаріліс Росаріо й Джейсон Лейверті – яких прозивають Туді і Малдун за те, що номер їхньої машини такий самий, як у героїв старої комедії про поліцейську академію, – виходять і йдуть до дверей.

Росаріо тисне на дзвоник. Відповіді немає, тож Лейверті стукає, гучно і сильно. Відповіді немає знову. Джейсон про всяк випадок перевіряє двері, і вони відчиняються. Офіцери презираються. Райночик тут непоганий, але місто все-таки, а в місті більшість людей двері замикають.

Росаріо зазирає в дім:

– Місіс Скапеллі! Я офіцер поліції Росаріо. Чи не хочете відгукнутися?

Ніхто не відгукується.

Тепер подає голос напарник:

– Офіцер Лейверті, мем. За вас дочка хвилюється.

У вас усе гаразд?

Мовчанка. Лейверті знизує плечима і махає рукою в бік дверей:

– Спочатку дами.

Росаріо заходить, машинально розстібаючи кобуру. За нею Лейверті. У вітальні нікого немає, але працює телевізор із вимкненим звуком.

- Туді, Туді, не подобається це мені, - хвилюється Росаріо. - Чуеш запах?

Лейверті чує. Пахне кров'ю. Джерело запаху вони виявляють на кухні - там Рут Скапеллі лежить на підлозі поряд із перекинутим стільцем. Руки її витягнуті так, ніби вона намагалася пом'якшити ними падіння. Поліцейські бачать глибокі порізи: довгі - по руці майже до самих ліктів, короткі - на зап'ястках. Плитка, яка легко миється, заплямована кров'ю, багато її на столі, за яким вона це й вчинила. Різницький ніж, вийнятий із дерев'яної підставки коло тостера, лежить на багатопверховій талії, з гротескною акуратністю покладений між сільничкою і перечницею й керамічною серветницею. Кров темна, вона вже загусає. На думку Лейверті, жінка померла щонайменше дванадцять годин тому.

- Мабуть, по телевізору нічого хорошого не було... - каже він.

Росаріо суворо дивиться на нього чорними очима, потім опускається на коліно біля тіла, але так, щоб не замастити кров'ю тільки вчора випрану форму.

- Вона щось написала до того, як знепритомніла, - каже Росаріо. - Бачиш плитку біля її правої руки? Кров'ю. Як ти гадаєш, що це? Цифра 2?

Лейверті нахиляється, спершись руками в коліна:

- Важко сказати, - відповідає. - Чи то двійка, чи Z.

Брейді

- Мій синочок - геній! - не раз казала подругам Дебора Хартсфілд. І додавала з переможною посмішкою: - Правда - це не вихваляння!

Було це до того, як вона запыла, коли в неї ще були друзі. Колись у неї був іще один син, Френкі, але той генієм не був. У Френкі було важке порушення мозкової діяльності. Одного вечора, коли йому було чотири роки, Френкі впав у підвал, зламав ший і помер. Так, принаймні, розповідали Дебора і Брейді. Правда була дещо не така. Дещо складніша.

Брейді любив усякі винаходи і хотів колись винайти щось таке, від чого вони забагатіють і житимуть, як то кажуть, красиво. Дебора в цьому не сумнівалася і часто так казала синові. Брейді вірив.

Із більшості предметів він мав «добре» чи «задовільно», але з комп'ютерних дисциплін був круглим, зірковим відмінником. Коли він закінчував середню школу району Норзсайд, дім Хартсфілдів був напакований усілякою технікою й пристроями, деякі з них, наприклад сині коробочки, за допомогою яких Брейді крав кабельне телебачення в компанії «Midwest Vision», - були абсолютно незаконними. У нього в підвалі була майстерня, де він і займався винаходами, туди Дебора навідувалася нечасто.

Потроху почалися сумніви. І образа – сестра-близнюк сумніву. Хоч як натхненно він займався цією справою, нічого прибуткового він не придумав. А от є ж люди в Каліфорнії – Стів Джобс, наприклад, – які заробили величезні гроші й змінили світ, просто возячись у своєму гаражі, але витвори Брейді до цього рівня не дотягували. Ось, наприклад, придумав він «Роллу». Це мав би бути пилосос, який керується з комп'ютера, сам їздить, розвертається на універсальних шарнірах і повертає в інший бік, щойно зустрічає перешкоду. Це було схоже на певну перемогу, поки Брейді не побачив пилосос «Румба» в навороченій крамниці побутової техніки на Лейсмейкер-лейн. Хтось його випередив на крок. Йому спала на думку приказка: «Згаяв день, втратив долар». Він гнав її від себе, але безсонними ночами чи тоді, коли в нього ставався черговий напад мігрені, ці слова знову йому пригадувалися.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22979842&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

1

Американська альтернативна рок-група (1994–2010). – Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.

2

Близько 136 кг.

3

158 кг.

4

148 кг.

5

Спортивний канал кабельного телебачення.

6

Американський актор і режисер (1952–2004). У 1995 році внаслідок травми отримав параліч усіх кінцівок. Решту життя присвятив громадській діяльності, організував центр з навчання й реабілітації для паралізованих людей.

7

Алюзія на старий анекдот про пожежника: цими словами той говорить про виїзди на пожежу.

8

Довгасті бісквіти із кремовою начинкою.

9

«Grand Theft Auto» – популярна відеогра з викраденням машин, стрільбою тощо.

10

Близько 28 см.

11

Близько 33 см.

12

Приблизно 10 см.

13

Сестра Ретчед – жорстока старша медсестра з роману Кена Кізі «Політ над гніздом зозулі».

14

Приблизно 7,5 см.

15

«LaughIn» – комедійне шоу 1960 – 1970-х років.

16

12,5 ? 7,5 см.

17

Засіб проти підвищеної кислотності.

18

В англійській мові.

19

165 фунтів – майже 75 кг.

20

104,4 кг.

21

Мається на увазі персонаж книжки Й. Спірі «Гайді» про швейцарську дівчинку, яка мешкає в Альпах у дідуся. Повість була екранізована як фільм і мультфільм.

22

Приблизно 7 літрів.